

Marioara Ardelean

Pajiștea fermecată

Marioara Ardelean

Pajiștea fermecată

Iași 2020

Tehnoredactare: Camelia Ardelean
Corectură: Camelia Ardelean (coa_72@yahoo.ro)
Copertă: Tiberiu Fischer
Grafică: internet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, MARIOARA

Pajiștea fermecată / Marioara Ardelean - Iași:
StudIS, 2020
ISBN 978-606-48-0512-6

821.135.1

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iași, Șos. Ștefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Copyright © 2020. *Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.*

Marioara Ardelean

Pajiștea fermecată

Iași 2020

Motto:

*Din mișcarea norilor,
Din zborul cocorilor,
Din bătaia vântului,
Din taina pământului,*

*Din adâncul mărilor,
Din umbra pădurilor,
Din șoaptele munților,
Din susurul apelor,*

*Cu dragoste-am adunat
Și în cărți le-am așezat,
Basmе și povești hazlii,
Pentru voi, iubiți copii!*

Prefață

O poieniță fermecată, destinată copiilor de orice vârstă, își etalează în paginile acestei cărți poveștile scrise cu drag de Marioara Ardelean. Fiecare întâmplare are un rol educativ, prin care copiii percep ce înseamnă binele, cum să se ferească de capcanele întinse de cei răi, devenind, astfel, mai puternici, mai darnici.

Figurile centrale vin din lumea atât de îndrăgită a poveștilor: îl întâlnim pe Iepurilă, devotatul cățeluș Lăptosul, Rățușca grijulie, Vulpița vicleană, hărnicuțele albinuțe, Lupul fioros, prinți, zâne etc. Îl cunoaștem și pe Ionuț, aflăm cum visul acestuia îl schimbă într-un copil mai bun și protector; un brăduț ne dezvăluie că frumusețea există și în cei cărora nu le dăm atenție, aflăm că lenea și minciuna pot să ne afecteze, dacă nu sunt depistate la timp. Orice poveste ne învață ceva despre noi, fiecare personaj evidențiind laturile vulnerabile ale firii omului, ce efecte au ele asupra legăturilor cu cei din jur și cât de ușor se pot remedia sau evita.

Prima poveste ne prezintă un cățeluș al străzii, respins de toți, trist, care însoțește zilnic spre școală un copil. Acesta îl tratează cu indiferență, dar nu uită ca, din când în când, din milă, să-i ofere din resturile de mâncare rămase prin ghiozdan. Iată cum un simplu gest de atenție, fie el și sporadic, îl va salva din colții unui dulău, care

într-o dimineată îl atacă, trântindu-l la pământ. Atunci, Lătosul, cățelul devotat ce îl însoțea pe drumul spre școală, îi sare în apărare, luptându-se cu acesta. Abia atunci, copilul realizează cât de mult greșise tratându-l cu indiferență și că avea un prieten adevărat în el, deși nu-i dăduse prea mare atenție. Este o poveste adevărată, menită a scoate în evidență faptul că, de multe ori, ignorăm ce este în jurul nostru și nu acordăm atenția cuvenită celor care ne iubesc și care, iată, ne vin în ajutor în momentele grele, de cumpănă.

O altă poveste cu mesaj moralizator este cea despre familia rozătoarelor. În momentul când șoricicii cresc mari și trebuie să își aleagă locul unde vor trăi, mezinul se îndreaptă spre oraș și se instalează într-o casă arătoasă, unde cămărilor aprovizionate cu de toate îi asigură un trai îndestulat. Spre deosebire de grăunțele mâncate până atunci din lanul de grâu unde crescuse, cașcavalul, brânza, smântâna și toate celelalte bunătăți găsite în cămara casei i se par un noroc neașteptat. Este lipsit însă de bucuria jocului cu frații săi, de libertatea de până atunci.

După o vizită la familia sa, unde nu se mai poate adapta traiului simplu, strâmbând din nas la banalele grăunțe, își invită un frățior să-l viziteze, pentru a vedea în ce lux și bunăstare își duce el zilele. Acesta apreciază bucatele sofisticate, dar nu ignoră nici pericolele care sunt prezente la fiecare pas, preferând traiul simplu și liber în detrimentul celui îndestulat, dar plin de griji și

lipsit de libertate. La fel, și oamenii aleg de multe ori un trai bogat, cu de toate, și uită de unde au plecat, privind cu îngâmfare la cei rămași în locurile natale, cu lipsurile pe care, de altfel, le-au cunoscut și ei, cândva. O viață îndestulată nu este garanția fericirii, pentru că plata este libertatea, iar singurătatea este consecința ei.

Animăluțele din aceste povești sunt umanizate, ele acționează și gândesc asemeni nouă, rolul lor fiind acela de a ilustra defectele și alegerile greșite pe care le luăm, precum și consecințele lor nefaste. Copilul, citind aceste povești, fiindu-i mult mai accesibilă lumea animalelor, va acumula experiență în relațiile cu cei din jur, fiecare poveste având o semnificație clar stabilită, care servește drept avertisment, cu urmări benefice în comportamentul ulterior. Va înțelege că există reguli, va observa cât de ușor este să devii personajul negativ, va învăța să aprecieze prietenia, să aleagă personajul pozitiv și să se identifice cu el, fapt ce îi va permite să înțeleagă mai ușor ce înseamnă să fii bun, să îți ascuți părinții, cum să acționezi în anumite situații.

Își va dezvolta astfel imaginația, va pătrunde sensul tuturor încercărilor menite a conduce la un final fericit, ajungând astfel să deosebească răul de bine, să fie alături de personajul pozitiv de-a lungul încercărilor prin care acesta trece. Un fapt deloc de neglijat este empatia cu el, paleta sentimentelor se dezvoltă, se amplifică, copilul este fericit, trist, îngrijorat, în funcție de încercările prin care trece personajul preferat.

Povestitoarea se adresează direct, cu deosebită gingășie și blândețe, astfel încât copilul călătorește prin lumea poveștilor având-o alături, bucurându-se totodată de minunatele desene ce însoțesc fiecare poveste.

Aș vrea ca fiecare copil să descopere cu bucurie în această carte că noi putem schimba ceva și ne putem schimba, în primul rând, pe noi, chiar prin aceste povești, pentru că, iată, într-o lume a tehnologiei cu jocuri din ce în ce mai dure, lipsite de candoarea copilăriei, cu desene animate brutale, Marioara Ardelean reușește să ne readucă în magia lumii de poveste, din care cu toții avem ceva de învățat, indiferent de vârstă, copii alături de copii.

Adina Velcea

Lătosul

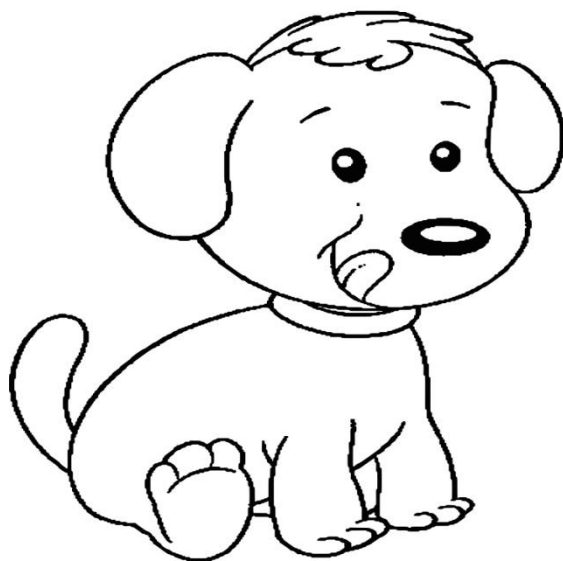
Povestea de față nu este chiar o poveste, ci o întâmplare adevărată despre un câine oropsit de soartă. Lătos, cu urechile clăpăuge, cu ochii ageri și privirea pătrunzătoare, acesta umbla mereu singur și trist. Ducea o viață foarte grea. În arșița soarelui, în bătaia vântului și a ploii, colinda zilnic străzile pentru a-și procura hrana.

Era lovit și alungat dintr-o parte în alta de toți cei cărora le apărea în cale. Nimănui nu îi

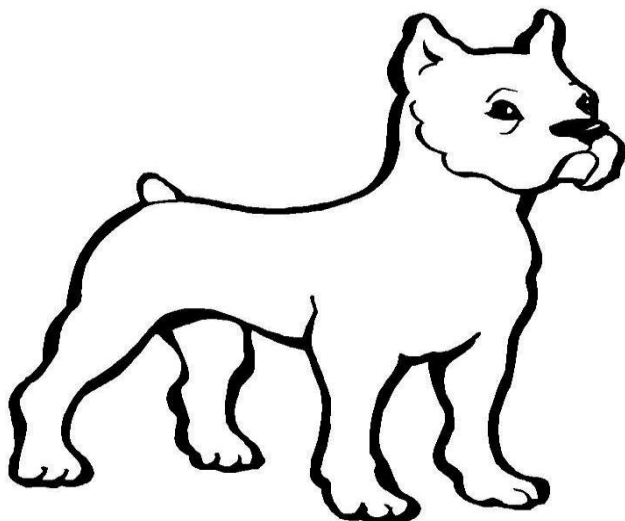
păsa de suferința și neajunsurile lui. Cu toate acestea, nu se lăsa răpus de greutate. Se obișnuise ca în fiecare dimineață să vină în cartierul unde locuiau eu.

Când plecam la școală, mă întâmpina la colțul blocului, cu un lătrat scurt în semn de salut, așteptând cu înfrigurare să îi acord puțină atenție sau o mică mângâiere. Rareori, doar din plictiseală, îi adresam o vorbă-două, îi aruncam o bucătică de covrig uscat sau vreo rămășiță de sandwich, rămase din ziua precedentă prin ghiozdan, dar de cele mai multe ori îl tratam cu indiferență.

Resemnat, mă privea cu ochi triști. Părea să îl doară nepăsarea mea, dar cu toate acestea mă însoțea tăcut până la poarta școlii. Asigurându-se că am ajuns cu bine, se întorcea la viața chinuită de pe străzi. Noaptea își căuta adăpost pe lângă vreo ghenă sau prin boscheții din împrejurimi, acoperiș fiindu-i doar cerul înstelat. Cu toată amărăciunea care îl măcina, nu uita nici într-o dimineață să mă întâmpine în fața blocului, pentru a-mi fi însoțitor, chiar dacă simțea că este nedorit.

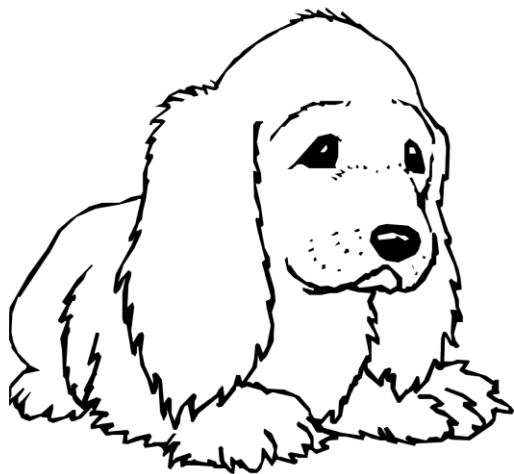

Eu eram la fel de insensibil la devotamentul și afecțiunea lui, până într-o dimineață, când o întâmplare nefericită mi-a deschis ochii și inima. Drumul spre școală trecea pe lângă un depozit, unde se aflau mai mulți dulăi care îl păzeau. Nu se știe cum, unul dintre ei scăpase din curtea cu pricina, ieșind în stradă tocmai când am ajuns eu în dreptul acesteia.

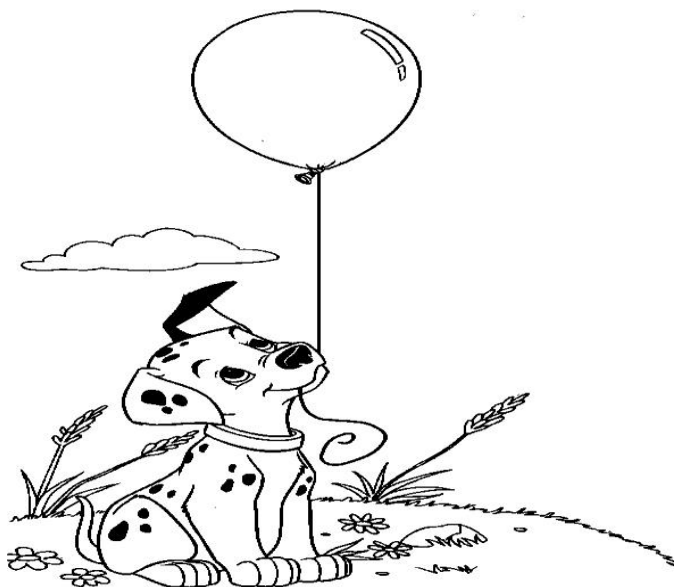
S-a repezit la mine ca un turbat, trântindu-mă la pământ, gata, gata să mă sfâșie. Atunci lăptosul, care mergea spășit în urma mea, chiar dacă îl ignoram, văzând că sunt în pericol, s-a năpustit asupra fiorosului dulău cu toată forța,

luptându-se pe viață și pe moarte pentru a mă scoate din colții lui puternici.

Paznicul depozitului, auzind zarvă mare în stradă, s-a apropiat de gard, să vadă ce se întâmplă. Dând cu ochii de mine trântit la pământ și de cei doi câini sfâșiindu-se unul pe altul, s-a îngrozit. Situația era dramatică. În mare grabă, cu bastonul ce îl avea la îndemână, a gonit dulăul, apoi, tremurând de teamă pentru viața mea, a venit să vadă cum mă simt și dacă sunt rănit. Am fost într-adevăr foarte speriat, dar nu pățisem nimic altceva, fiind salvat la timp de lăptosul nimănu, care devenise dintr-o dată îngerul meu păzitor.

Văzând atâta devotament din partea câinelui, ochii mi se umplură de lacrimi. M-au năpădit remușcările pentru felul cum mă purtasem cu el până atunci. Copleșit de recunoștință, l-am chemat lângă mine, arătându-i mulțumirea prin mângâierile ce le așteptase răbdător de atâta amar de timp. I-am citit în privirea iscoditoare bucuria; dintr-o dată devenise vesel și zburdalnic, uitând parcă de toate neajunsurile vieții sale chinuite. Părea să fie conștient de fapta lui eroică, pentru că ȝopăia în jurul meu, rotindu-se ca un titirez.

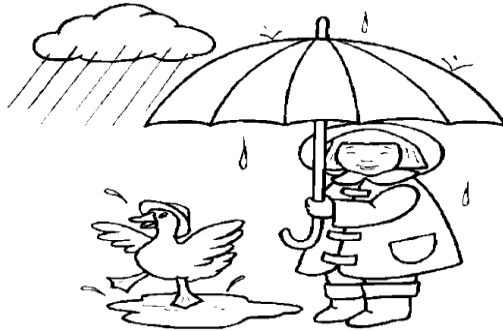

Din acea zi, Lățosul, că așa l-am botezat din cauza blâniei lătoase, a făcut parte din familia mea. I-am asigurat cele mai bune condiții de trai, dar cel mai important pentru el a fost faptul că i-am dăruit iubirea după care tânjise mereu. Cățelul îmi mulțumește în felul lui, cu lătrături vesele, de acum înțelege de mine. Suntem prieteni nedespărțiți. Mă însoțește zilnic la școală și, răbdător, mă așteaptă în fața porții, până la terminarea cursurilor.

Drumul spre casă îl parcurgem într-o continuă joacă, iar timpul meu liber îl petrec doar împreună cu el. Această întâmplare mi-a schimbat gândirea greșită despre câinii așa-ziși vagabonzi. Nu sunt răi, doar că își doresc un stăpân care să-i ocrotească și să îi iubească. De fapt, ei nu au nicio vină că au ajuns să umble flămânzi și însetați pe străzi. Dacă ar putea vorbi, am afla adevărul. Nu treceți nepăsători, nu fiți insensibili la privirile rugătoare ale câinilor! Ele exprimă sinceritate și atașament. Aceste ființe iubesc necondiționat și vă rămân devotate toată viața. Așteaptă răbdătoare să le oferiți șansa prin care să vă dovedească acest lucru...

Visul lui Ionuț

Vremea rea se instalase ca o fúrie peste întreaga natură. Vântul șuiera bezmetic, învoluturând norii groși și smoliți. Aceștia, enervați din cauza agitației, își revărsau în puhoai ce păreau să nu se mai termine, burdufurile pline cu apă. Cerul clocotea de bubuiturile tunetelor, iar fulgerele brăzdau văzduhul ca niște săgeți luminoase. Printre ele, din când în când, câte un trăsnet furios, pocnind asurzitor din biciul de foc, trimitea sulițe înflăcărâte cu viteză amețitoare spre pământ. Părea că baierile cerului s-au rupt, fiind gata, gata să se prăbușească. În haosul produs, vegetația zgâlțâită de capriciile vremii se lupta vitejește să facă față terorii.

Ionuț privea pe geam toată grozăvia, când dintr-o dată, o ceață deasă se lăsă ca o perdea de mătase cenușie, camuflând priveliștea apocaliptică. Curios să vadă ce ravagii mai face năprasnica furtună, deschise larg fereastra, crezând că ea este cauza întunecimii produse.

Simți cum un vârtej puternic îl ridică în văzduh. De spaimă, leșină. Cât a durat starea în care a fost inconștient, nu avea cum să știe, dar când

și-a revenit, a constatat că se află într-o poieniță necunoscută. Era acoperită în întregime de un covor din iarbă mătăsoasă, de un albastru metalic și flori multicolore. De jur împrejur străjuiau arbori falnici, pe ale căror coroane stufoase, frumos orânduite, având mărimi diferite, se aflau cuiburi de păsărele.

Era o țară a zburătoarelor, cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Buimăcit, neștiind

ce i se întâmplase și unde se afla, Ionuț voi să pornească în cercetarea împrejurimilor, dar picioarele parcă îi erau de lemn, nu se mișcau deloc.

Încercă să strige după ajutor, însă gura nu i se deschidea, îi era încleștată. Frica îl paralizase de-a binelea, doar mintea îi funcționa, fiindu-i invadată de imagini sumbre. Se gândea în primul rând la părinții lui, pe care îi iubea foarte mult și pentru care el era totul. Ce vor face ei când își vor da seama că dispăruse de acasă? Cât vor fi de îngrijorați și cât de mult vor suferi? Dar dacă nu îi va mai putea vedea niciodată? Apoi prietenii, colegii și profesorii, cu siguranță toți îi vor simți lipsa și se vor întreba unde și cum plecase așa, tam-nisam, fără să-i anunțe măcar pe unii dintre ei. Apoi cum o să poată trăi el în acea singurătate, ținut în acea poieniță, cine îi va aduce cele necesare traiului?

În timp ce mintea îi era chinuită de aceste imagini dureroase, dintre copaci apăru o femeie frumoasă și delicată. Pășind ușor prin iarba moale, se apropie de el și privindu-l muștrător, îi vorbi cu o voce blândă, dar fermă:

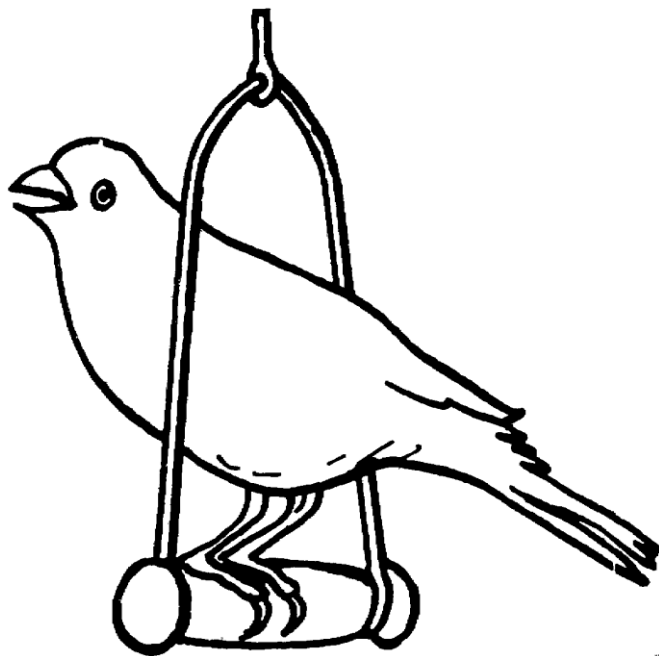
-Sigur că ești speriat și nedumerit, Ionuț, fiindcă nu știi ce se întâmplă cu tine! Află că eu te-am adus în această poieniță! Sunt zâna pășarilor. Iubesc foarte mult zburătoarele și le ocrotesc pe toate. Pedepsesc pe oricine le chinuiește sau atentează la viața lor.

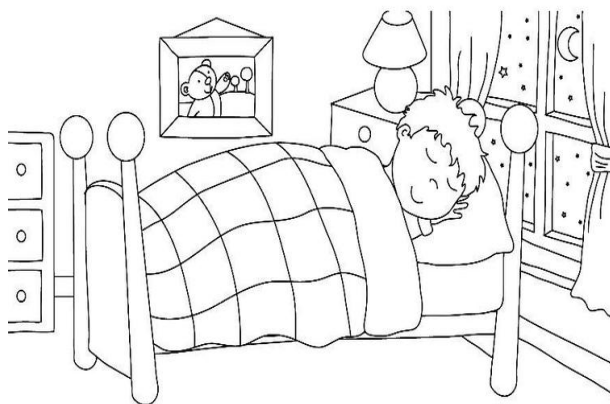
La auzul acestor cuvinte, pe Ionuț îl trecură nădușelile. Se știa oarecum cu musca pe căciulă. Observându-i reacția, zâna continuă:

-Ionuț, eu te cunosc foarte bine! Știi că nu ești un copil rău. La școală ești printre cei mai

buni la învățătură, îți ajuți părinții la treburile gospodărești, dar cu toate acestea sunt foarte supărată pe tine. Jocurile și năzbâtiile sunt normale la un copil, însă tu nu te-ai limitat la atât! Îți amintești câte păsărele ai prins, cu fel și fel de capcane inventate de tine, apoi le-ai ținut captive în colivii? Multe dintre ele au murit, iar altele suferă și acum, sărăcuțele, din cauza inconștienței tale! Ți-am dat ocazia să realizezi și tu cum este să-ți fie teamă, să nu te poți apăra, să crezi că trăiești ultimele clipe din viața ta!

Lui Ionuț îi curgeau pe obraji lacrimi fierbinți, iar regrete amare îl chinuiau. Ar fi dorit să își ceară iertare, să îi promită blajinei zâne că se va schimba, că de acum înainte va ocroti păsărelele, le va da grăunțe și chiar o să le construiască cuiburi, doar să îl ierte și să îi mai acorde o șansă, însă cuvintele nu îi ieșeau din gură. Fără vreo speranță de iertare, aștepta resemnat pedeapsa zânei, de altfel binemeritată.

Deodată simți un zgâlțâit puternic și o voce cunoscută îl striga.

-Ionuț, Ionuț! Hai trezește-te, soarele s-a ridicat de mult pe cer! Băiețelul căscă îndelung și

se întinse ca un motan leneș după o masă copioasă. Vocea continuă:

-Te așteaptă să îl saluți și să te mângâie cu razele lui calde, împletite cu fir auriu! Auzi cum ciripesc păsărelele? Te anunță că este timpul să pleci la școală.

Ionuț, clipind somnoros, deschise ochișorii și se ridică buimăcit din pat. În primul moment nu realizează ce se întâmplă cu el. Dezmeticindu-se, văzu că în fața patului stătea mămica lui iubită, care încerca, de ceva vreme, să îl aducă din țara viselor în lumea reală. Bucuros, se aruncă în brațele ei, strângând-o cu putere și sărutând-o de nenumărate ori, plin de afecțiune.

Mama, mângâindu-l pe frunte, îl privea mirată. Se întreba în gând ce-o fi visat odorul ei, de îi dăruiește atâta dragoste. Era el un copil iubitor, dar nici chiar așa! Fericit, Ionuț se desprinsese din brațele mamei și se apropie de fereastră. Îi zâmbi șmecherește soarelui și salută cu meșteșugite fluierături păsărelele. Le mulțumea, astfel, pentru concertul lor minunat, pe care nu uitau în nicio dimineață să i-l ofere. Își luă rucsăcelul și porni grăbit spre școală,

nerăbdător să-și întâlnească colegii și profesorii. Zburda și cânta de fericire că totul a fost doar un vis, un vis înspăimântător, însă unul educativ.

De atunci, Ionuț a devenit cel mai mare protector al păsărelelor. Și-a făcut sieși o promisiune – cea pe care ar fi vrut să o facă și zânei din vis, dacă nu ar fi avut gura încleștată și ar fi putut vorbi: să dea grăunțe tuturor păsărelelor care veneau în grădina lui și să le facă, din scândurele, căsuțe călduroase și confortabile. Ba mai mult, să-i îndemne pe toți colegii și prietenii lui să facă la fel!

După cum vedeți, uneori chiar și visele ne ajută să luăm decizii corecte sau să ne corectăm greșelile de care nu suntem conștienți, totul este să le înțelegem mesajul!

Planuri de vacanță

Vara și-a intrat în drepturile de stăpână peste întreaga natură, oferind cu generozitate tuturor căldura-i binefăcătoare. Sub domnia ei a sosit și mult așteptata vacanță.

Fericiți, copiii își fac planuri unde să meargă, pentru a se bucura de beneficiile frumoasei zâne. Unii sunt nerăbdători să plece la bunici, care îi așteaptă întotdeauna cu multă dragoste, alții preferă valurile înspumate ale mării. Mulți se pregătesc pentru escaladarea munților cu piscuri abrupte și cărunte sau a altor locuri minunate, din țară ori de peste hotare.

Ionuț și Andrei, prieteni nedespărțiți și vecini totodată, și-au propus să rămână acasă și să meargă la pescuit. Erau nerăbdători să își demonstreze priceperea într-ale pescuitului, cu

undițele primite de la părinți, ca bonus pentru că încheiaseră anul școlar cu rezultate foarte bune la învățătură.

Entuziasmați, și-au pregătit cutiuțele cu viermișori și musculițe, iar în rucsăcele au pus ceva merinde și bineînțeles, apă pentru băut. Luându-și în spinări rucsăcelele, iar pe umeri undițele, au pornit fluierând fericiți la drum. Aveau de parcurs o distanță bunicică până la râul de la marginea orașului, însă lor li se părea o nimica toată. Întrecându-se în fluierături cu păsărelele care dădeau concerte prin coroanele copacilor de pe marginea drumului, nu simțeau oboseala și nici arșița soarelui.

Au parcurs cam jumătate din distanță, când, dintr-o dată, cerul albastru și senin s-a întunecat, acoperindu-se de nori smoliți și zdrențăroși. Vuietul asurzitor al vântului ce își croia cu repeziciune loc printre crengile pomilor și freamătul neliniștit al frunzelor prevesteau apropierea unei mari furtuni. Picături mărunte, scăpate din strânsoarea norilor, au început să cadă jucăușe pe scoarța pământului înfierbântat.

Cei doi prieteni, dezamăgiți că li s-a năruit planul, au fost nevoiți să se întoarcă. Ionuț, încercând să nu ia în considerare capriciile vremii și dorind să-și binedispună prietenul, care s-a cam întristat, spuse:

-Andrei, nu e cazul să fim așa supărați! Vacanța este abia la început. Avem destul timp, cât e vara de lungă, să pescuim!

-Ai dreptate, Ionuț! De altfel, dacă va trece vijelia, poate chiar astăzi, vom pune în funcție mândrețe de undițe.

-Bine te-ai gândit, Andrei, dar după cât se arată de cătrănită furtuna, cred că va ține toată ziua! Dacă va fi așa, mergem mâine la râu. După ploaia asta zdravă, peștii ne vor aștepta dansând bucuroși la suprafața apei! completă Ionuț zâmbind.

Norii se scuturau, dând drumul ploii în ropote asurzitoare, tocmai când băieții ajunseră acasă. Priveau acum pe fereastră, fascinați de spectacolul oferit de natură, dar totodată dornici și nerăbdători ca șiroaiele ce cădeau cu repeziciune, făcând bulbuci, să se oprească. Voiau ca norii, ușurați de povară, să-și vadă de drum,

lăsând cerul liber, cu soarele în toată măreția lui, pentru ca ei să-și poată continua drumeția întreruptă brusc spre râul ticsit de pește. Dar ploaia își vedea de ale ei, fără să-i pese câtuși de puțin de planurile lor mărețe.

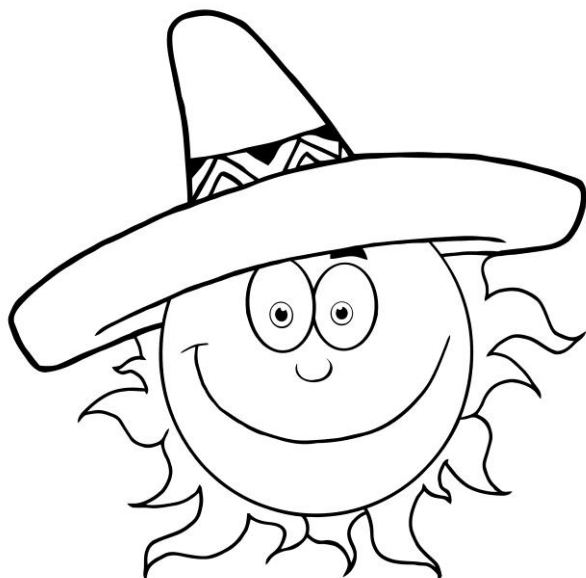
Încetișor, umbrele nopții cenușii coborâra peste natura zgâlțâită de capriciile vremii.

- Ionuț, acum plec și eu acasă! spuse Andrei după un căscat zdravăn. M-a luat somnul.

-Să știi că și pe la ochii mei dă târcoale Moș Ene, replică Ionuț. Ne atenționează că este timpul pentru culcare.

Fiecare la căsuța lui, în pătuțul confortabil, visa la întâlnirea de a doua zi cu mulțimea de peștișori. Dis-de-dimineată, Ionuț a fost trezit de ciripitul păsărelelor, care concertau bucuroase că

scăpaseră de vremea urâtă. Razele aurii și jucăușe ale soarelui luminau încăperea. Ionuț se ridică din pat, fiind întâmpinat de căldura lor binefăcătoare.

„E timp frumos”, își spuse, ținând vesel în fața ferestrei. Apoi ieși afară să își admire grădinița de flori, amenajată cu mânuțele lui pe terenul din fața casei. Acestea, culcate la pământ de greutatea ploii, îl priveau rugătoare:

-Ionuț, Ionuț, vino și ne ajută să ne ridicăm, altfel nu-ți mai putem bucura privirea cu frumusețea noastră!

Înțelegându-le dorința, le aranjă cu grijă tulpinițele, iar ele, drept mulțumire, își deschiseră corolele, oferindu-i miresme minunate. Băiețelul le privi fericit, apoi își strigă prietenul care, de altfel, aștepta de ceva vreme în fața porții, gata de plecare spre râu.

Își luă undița și rucsăcelul, după care porniră amândoi voinicește la drum, nerăbdători să dea față cu peștii. Dar pe cât le-a fost entuziasmul de mare, tot pe atât le-a fost dezamăgirea. Își făcuseră speranțe că vor prinde și vor mânca pește pe săturate, dar când colo, dumnealor nu se zăreau nicăieri. În fața ochilor le apărură doar două broscuțe certărețe care țopăiau vesele, încercând să prindă câte o musculiță sau vreun țânțar.

-Probabil că peștișorii au simțit apropierea noastră și, precauți, s-au ascuns pe sub pietrele din apa învolburată, spuse Andrei.

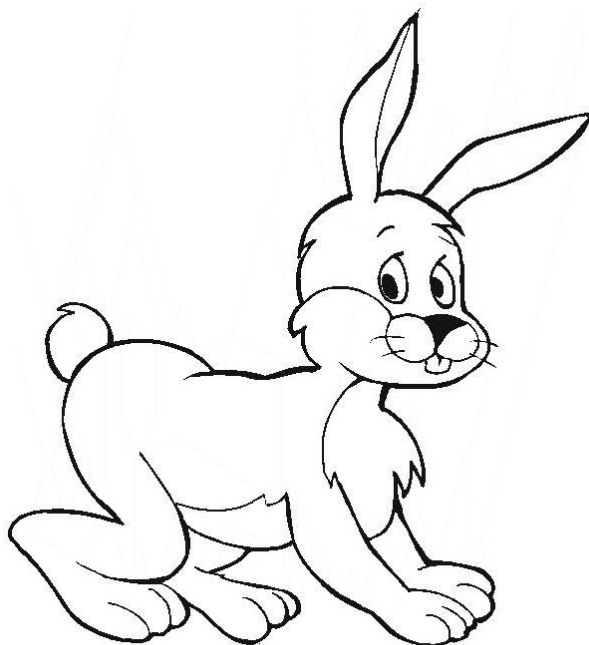
-Sau poate nu le-a trecut spaima provocată de furtună și de aceea nu se arată la suprafață, continuă Ionuț discuția. De fapt, nici nu contează, rău este că trebuie să ne punem pofta de-a mânca pește în cui, mai zise el, făcând haz de necaz. Tare bine ne-am mai început vacanța! Haide să inspectăm împrejurimile, măcar cu ele să facem cunoștință!

Neavând altceva mai bun de făcut, porniră pe malul reavăn al râului, în recunoaștere. Merseră cât merseră, când în față le apărură un stufăriș des și spinos, care îi împiedică să înainteze.

-Nici de această dată nu avem noroc! spuse Ionuț. Cred că este mai bine să ne întoarcem acasă, cu siguranță vom găsi o modalitate să ne distrăm!

Nu apucară să facă doi pași, că un zgomot ciudat le atrase atenția. Curioși, se opriră locului, încercând să afle din ce direcție venea, când observară stuful mișcându-se la mică distanță de ei.

Încetișor, își făcură cărare prin desiș, ajungând la locul cu pricina, unde dădură cu ochii de un iepuraș, care stătea ghemuit între măracini și scâncea încetișor. Se apropiară de el și, văzând că nu fuge, Ionuț îl luă în brațe. Atunci observă că era rănit.

-Sărăcuțul, probabil a scăpat din colții vreunei vulpi hrăpărețe și a reușit să se ascundă în stufăriș! Uite, Andrei, cât stă de liniștit, a-

proape că nici nu respiră! Cred că din cauza durerii.

-Posibil, zise Andrei, sau poate a simțit că suntem băieți buni, că îl vom ocroti și îi vom obloji rana! Ce spui, nu crezi că ar fi bine să îl luăm cu noi? Își dădu el cu părerea, mângâindu-i blănița moale.

-Sigur că îl luăm! aprobă Ionuț, mângâindu-i și el urechiușele ascuțite. Îl îngrijim împreună până i se vindecă rana, astfel vom avea ocupație și totodată facem o faptă bună.

Cei doi prieteni porniră spre casă fericiți.

-Vezi, Andrei, că totuși norocul nu ne-a părăsit? E drept că rucsăcelele noastre nu au primit niciun pește, dar totuși nu am făcut drumul degeaba până la râu. Ne-am ales cu un prieten de nădejde! glumi Ionuț.

-Da, da, așa este! Când se va însănătoși, nu o să mai plece de la noi. Va fi jucăria noastră vie, care o să ne iubească! completă Andrei vesel.

-Și pe care o s-o iubim! adăugă Ionuț. În ce privește pescuitul, vom merge în altă zi, când peștii vor fi mai ospitalieri și nerăbdători să facă

cunoștință cu năzdrăvanele noastre undițe, mai spuse el.

-Până vor fi atât de amabili, cu siguranță multă apă va curge la râu, iar pofta noastră va rămâne nesatisfăcută, dar asta nu mai contează! completă Andrei. Acum îl avem pe urecheat, așa că vacanța noastră va fi frumoasă și nu vom avea timp să ne plictisim.

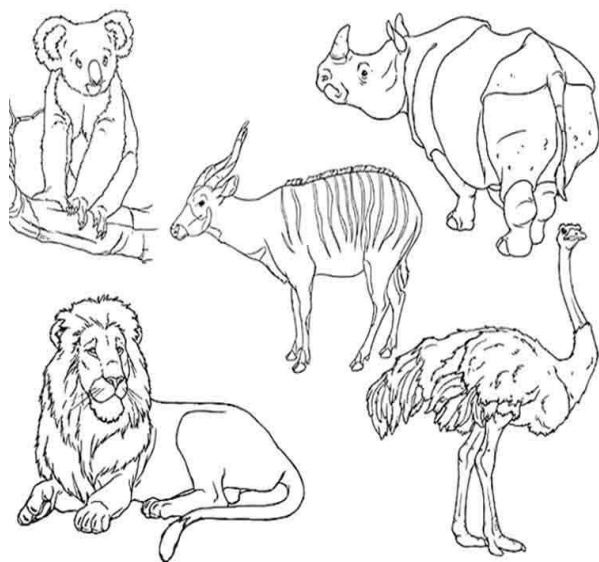

Domnia lupului

Întâmplările pe care o să vi le spun s-au petrecut tare demult. Se spune că străbunii noștri le-au auzit de la stră-străbunii lor, iar aceștia cine mai știe de pe unde le-au cules. Important este că au dăinuit până astăzi și cu siguranță vor fi povestite și generațiilor viitoare de către voi, dragi copii!

În vremurile acelea îndepărtate, regele necuvântătoarelor era Jupânul Lup. În ce împrejurări și cine l-a numit în marea funcție, nu își aminteau dobitoacele, de aceea se întrebau contrariate unele pe altele.

Oare pentru ce merite deosebite ocupa dumnealui tronul domnesc, căci nu strălucea în niciunele? În ce privea cultura și bunele maniere, acestea au trecut pe lângă dânsul ca o vijelie, fără să rămână măcar o picătură cât de mică în căpățâna lui mare. După ce că avea mintea înțeșată și o gândire înceată, nu le avea nici cu vânatul, iar în ce privea organizarea în pro-

blemele împărăției, era bietul lup de-a dreptul nepriceput și neputincios. Într-un cuvânt, se putea spune că era un mototol și un prostănac. De aceea, supușii se amuzau pe seama lui și acesta nu avea nicio autoritate asupra lor, fiecare făcând cam ce îl tăia capul.

Tare necăjit era bietul Împărat Lup, nu mai putea suporta atâta umilință, dar nici la marea funcție nu ar fi vrut să renunțe, vezi bine, că avea dumnealui destul de multe avantaje! Fără să depună nici cel mai mic efort, ducea o viață de huzur. Chiar dacă era ponegriț în fel și chip, era totuși șeful suprem, așa că supușii n-aveau încotro, trebuia să îi ofere tot ce își dorea. Dar lupul, copleșit de neputință, se perpelea zi și noapte, căutând o rezolvare la incapacitatea de care era conștient până și el.

Și iată că, într-o zi, plimbându-se ca un bezmetic prin curtea împărăției, trist și dus pe gânduri, își aminti că auzise cândva, din întâmplare, niște discuții despre înțelepciunea bufniței. Dornic să scape de neputința lui, porni spre sălașul acesteia, cu speranța că îl va ajuta să

acumuleze câteva din cunoștințele și șmecheriile necesare funcției pe care o deține.

Înțeleapta îi ascultă cu atenție păsul, apoi îi spuse:

-Măria Ta, eu te pot învăța multe lucruri despre muncă, dărnicie, compasiune pentru semenii tăi, bunele maniere și altele, folositoare în viața de zi cu zi. Înălțimii Tale, după cum spui, îi trebuie tehnici dure pentru a conduce, pentru a stăpâni supușii și a înlătura adversarii care aspiră la tronul împărăției. Îmi pare rău, dar pe acelea eu nu le cunosc!

- Atunci ce pot să fac? o întrebă dezamăgit Împăratul Lup.

-Nu te descuraja, Luminat, am să-ți recomand dascălul potrivit pentru asemenea în-

vățături! Maestra Pistică Sălbatică cunoaște și predă toate tehnicile agresive de care ai nevoie.

-Îți mulțumesc pentru informație, mare învățată! spuse el. Pentru lecțiile bunelor maniere am să vin altădată la matale, deoarece acum mă grăbesc s-o caut pe maestra Pistică Sălbatică!

Ajungând la reședința pisicii, constată că o mulțime de învățacei așteptau să fie primiți la

cursurile dumneaei. Pesemne erau și alții care doreau să acumuleze cunoștințe despre secretul domniei și diferite tehnici de luptă necesare în planurile de asupraire.

Regele Lup îi destăinui priceputei doleanțele sale. Aceasta, dându-și seama cu ce nepriceput are de-a face, începu chiar atunci cu primele sfaturi importante:

-Află, Măria Ta, că mila nu-și are locul între cei cu funcții înalte! Atacă și sfâșie, înainte ca adversarul să-și dea seama de intențiile dumitale!

Și uite-așa, participând conștiincios la cursurile pisicii sălbatice, multe lucruri a învățat marele conducător, fără ca supușii sau adversarii săi să afle despre școlarizarea lui secretă. După o perioadă de timp, au observat cu toții că regele cel molâu se schimbase. Ferocitatea i se citea în priviri. Nimeni nu mai cuteza să treacă măcar prin fața Domniei Sale, darmite să comenteze sau să îi nesocotească poruncile. Viața tuturor devenise un calvar: ori se supuneau orbește, ori erau pur și simplu sfâșiați. Auzise și pisica sălbatică, de la învățăceii dumneaei, cât devenise

regele de crud. Până și ea avea regrete pentru că îl școlise atât de bine. Acum ce era de făcut pentru a potoli monstrul? Va trebui să găsească tot ea o cale de-a veni în ajutorul supușilor neajutorați și torturați.

Deodată, fața i se luminează și în minte îi apără rezolvarea problemei spinoase. Bucuroasă, cu un plan de luptă bine gândit, pleacă în căutarea viteazului leu, care era puternic, dar nu prea isteț. Îl găsi odihnindu-se la umbra unui copac. Văzându-l atât de relaxat, intră direct în subiect:

-Mărite Leu, ai auzit și matale cât de rău a devenit regele Lup și cum își terorizează supușii!

-Da, așa este, în pădure se vorbește doar despre cruzimea lui! spuse el. Parcă nici nu-mi vine să cred că s-a putut schimba într-atât, știind cât a fost de molâu. Agresivitatea lui este de neiertat, de aceea eu ți-aș propune să ne unim forțele, pentru a-l detrona! spuse pisica sălbatică.

-Sunt de acord cu tine, mârâi leul, dar cum?

-M-am gândit că tu ești puternic și un bun luptător, iar eu o bună cunoscătoare a teoriei, așa că am să te învăț câteva tehnici de apărare din arsenalul meu de cunoștințe și astfel, vom elibera dobitocimea de sub teroarea lui, spuse pisica.

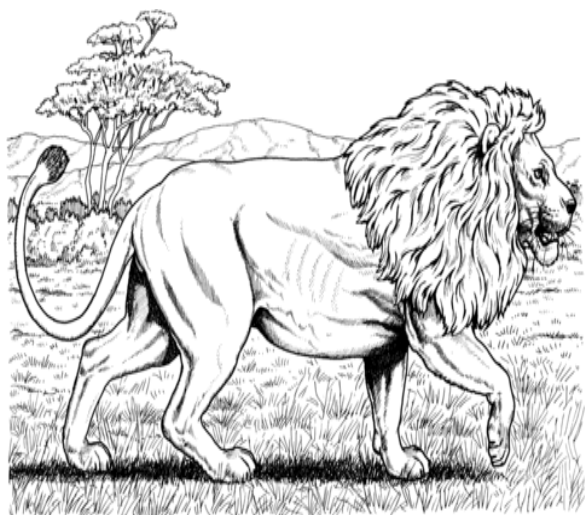
Zis și făcut. După ce leul a fost bine instruit de pisica sălbatică, s-a prezentat la curtea regală, deși era interzisă de rege prezența lui acolo. Regele Lup, văzând că îi nesocotește porunca, s-a năpustit asupra leului ca un turbat, gata, gata să-l sfâșie. Chiar pe acest fapt miza puternicul leu, deoarece îi dădea motiv de luptă pentru a se apăra. Așa că l-a înhățat pe Domnia Sa Regele cu ghearele lui puternice, i-a înfipt

colții ascuțiți în ceafă și dă-i scărmană, fără pic de milă! Înălțimea Sa Lupul urla ca din gură de șarpe și se zvârcolea, cerând îndurare leului și ajutor supușilor.

Acum vă puteți închipui că nimeni nu a intervenit, toți îl urau și ar fi fost fericiți să scape de crudul rege. Bătălia a devenit crâncenă, cei doi adversari nu mai țineau cont de nicio durere.

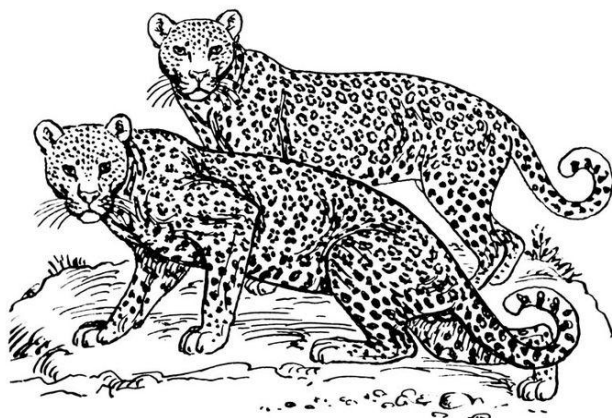
Regele se lupta din răspuțeri pentru păstrarea confortabilului scaun domnesc, iar leul dorea cu orice preț să scape supușii de un conducător care ajunsese lipsit de cea mai mică umbră de bunătate.

Cât a durat încăierarea dintre ei, nu mai are importanță, dar toți își amintesc că istețimea pisicii, asociată cu puterea leului, a reușit să-l învingă pe hainul rege. În poveste se mai spune că lupul, după ce a scăpat cu greu din ghearele leului, mai mult mort decât viu, s-a retras spășit, ascunzându-se în desișul pădurii. Se mai gândește uneori cu nostalgie la tronul domnesc, însă nu mai are curajul să se apropie de el. I-au rămas

totuși în minte lecțiile primite de la pisica sălbatică: sfâșie fără milă prada, ori de câte ori i se ivește ocazia.

În ce privește scaunul domnesc, a rămas liber. De atunci se luptă pentru el învățăceii pisicii sălbatice, fiecare dorindu-și confortabilul fotoliu. Supușii trăiesc cu speranța că totuși, într-un final, lucrurile se vor rezolva. Din mulțimea pretendenților va apărea măcar unul care să le merite încrederea, să fie un rege bun, să-i ocrotească, să le asculte și să le rezolve numeroasele probleme. De atunci, dobitoacele tot așteaptă să vină acea fericită zi, care pare a fi tare, tare îndepărtată...

Dilema iepurașului

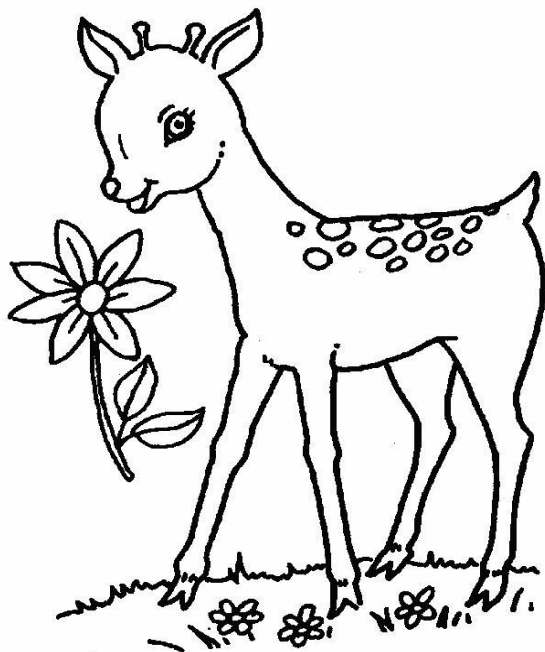
Tare cătrănit mai era iepurașul sălbatic. De atâta supărare, până și blana i se pătase. Și cum să nu fie așa, când zilnic cutreiera câmpia și pădurea căutându-și hrana, dar mereu cu picioarele pregătite de fugă și urechile ciulite? Cel mai mic zgomot îl făcea s-o ia la sănătoasa. Vedea primejdia la orice salt; la fiece adiere a vântului tresărea, spaima îl teroriza, se temea până și de umbra lui.

În mintea sa înceteșată își punea mereu aceeași întrebare, la care nu găsea răspuns:

-Nu pot pricepe nici în ruptul capului de ce nu sunt și eu curajos precum jupânul lup, cumătra vulpe sau alte necuvântătoare care trăiesc în aceleași condiții grele și nesigure ca mine! Dinți buni am și eu, patru picioare sprintene, de asemenea, blăniță moale și frumoasă la fel, urechi mari, nu mai zic! Și atunci de unde mi se trage pocinogul acesta?

Vorbind așa, de unul singur și preocupat de rezolvarea dilemei sâcâitoare, dintr-o dată un fâșâit de frunze îl făcu să-și mărească atenția.

Ciulindu-și urechile, așteptă nemișcat, pitulat între tufe, să vadă care dintre dușmani își face apariția. Tare s-a bucurat bietul Iepurică, văzând că apare din desișul pădurii, impunătoare, dar precaută, căprioara. Politicoasă, aceasta îi dădu binețe, dar observându-l atât de abătut, îl întrebă ce necazuri îl macină.

Iepurașul, sfios, dar bucuros că totuși cineva se interesează de suferința lui, îi destăinuie acesteia cauza mâhnirii. Blajina cu ochii mari și catifelată i-a ascultat păsul, dar nu prea știa cum să îl ajute, deoarece și dumneaei era în aceeași situație, chiar dacă era cu mult mai mare în înălțime decât el. Totuși, dornică să îl consoleze, behăi încet:

-Sfatul meu ar fi să nu te lași copleșit de supărare! Află că și eu sunt urmărită permanent de vânători, lupi și alți dușmani periculoși, iar pentru a-mi salva pielea, trebuie să fiu cu atenția mărită și pregătită de fugă în orice moment. Ce putem face? Asta este viața noastră și trebuie să o trăim așa cum o avem! Dezamăgit de spusele căprioarei, Urechilă o salută și, țopăind prin

frunzișul uscat, își continuă drumul în căutarea răspunsului.

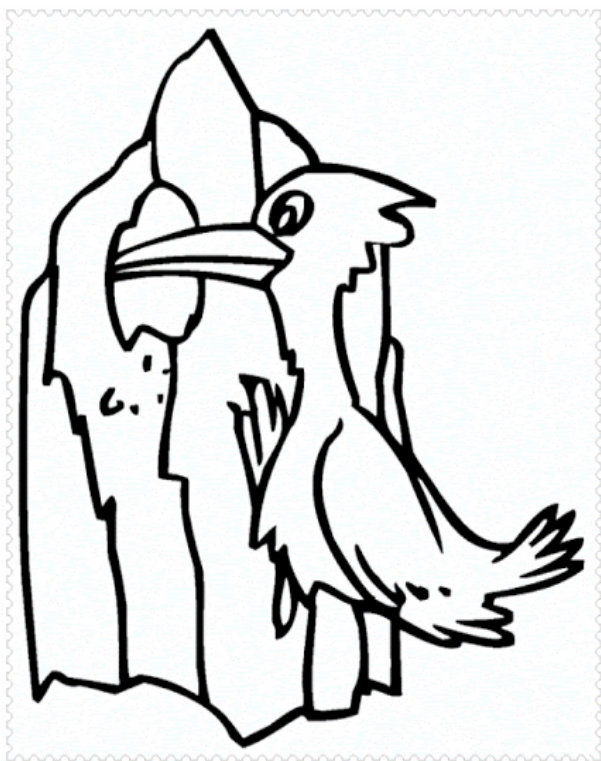
Nu după mult timp, se întâlnește prin pădure cu porcul mistreț. Privindu-i figura severă, cu râțul mare și colți feroși, în mintea lui înceteșată apărură o rază de speranță. „Sigur Grohăilă mă va lumina în dilema întortocheată”, gândi el.

Ei, dar după câteva schimburi de cuvinte, constată că morocănosul era și mai neștiutor decât el, așa că îl lășă în grohăiala lui, con-

tinuându-și drumul, cu speranța că odată și odată, cineva tot îl va lumina.

Supărat și obosit, se aciuă lângă tulpina unui arbore bătrân. De pe o cracă a falnicului copac, dintre perdelele de frunze, se ivi zglobia ciocănitoare. Știți și voi că dumneaei este reporterul pădurii, află de toate și transmite noutățile tuturor necuvântătoarelor, prin alfabetul ciocănitului.

Observându-l pe Domnul Iepurică stând așa gânditor, curioasă îl chestionă:

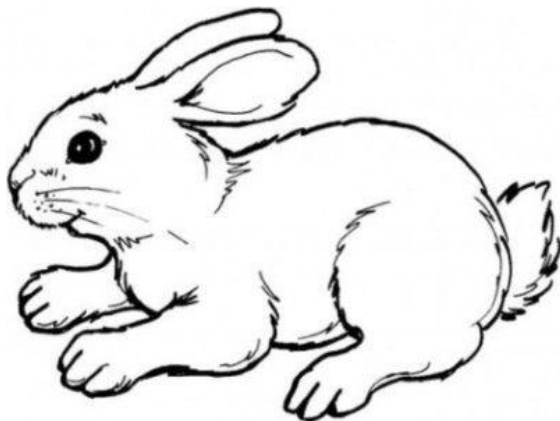
-Ce-i cu tine, frățioare, ce furtuni s-au abătut asupra ta, de stai așa plouat?

Bietul iepuraș a fost cam ofensat de vorbele zeflemitoare ale atotștiutoarei, dar simțind nevoia să se elibereze de stresul acumulat, îi povesti tărășenia. Ciocănitorea, devenind foarte serioasă, îi spuse:

-Dragul meu, este adevărat că și tu ai arme precum dușmanii tăi, dar problema este că ale tale nu sunt destul de puternice și nici la fel de ascuțite. Este vorba și de strategie. Trebuie să o cunoști, ca să o poți aplica! Neamul tău nu a fost inițiat niciodată în aceste tehnici dure, așa că nu ai de unde să le moștenești. Până una-alta, mulțumește-te cu ce ai, nu visa imposibilul și nu dori ce nu ți se cuvine! Agerimea minții și picioarele tale rapide sunt arme bune. Folosindu-le cu pricepere, nu vei avea probleme și nu-ți va fi chiar așa de greu să te descurci în viață. Află, dragul meu, că fiecare este deținătorul unor aptitudini în modul său de supraviețuire, important este să le folosească corespunzător!

Acestea fiind spuse, ciocănitorea își luă zborul spre alt copac, de unde putea să-și continue activitatea de reporter al pădurii. Iepurașul, meditănd la învățăturile ei, își spuse în gând: „Mare minune cu ciocănitorea asta! Cât este de mititică, a știut să-mi rezolve dilema chinuitoare! Înseamnă că înțelepciunea nu constă neapărat în mărimea trupului, ci în agerimea minții!”

Acum, că a fost lămurit cum stau lucrurile și ceața din creier i se risipise, iepurașul își acceptă mai ușor soarta. Folosindu-se în continuare de auzul fin și de rapiditatea picioarelor, se descurcă cum și pe unde poate. Fuga îl ajută mereu. Chiar dacă se spune că nu este frumoasă, cu siguranță în unele cazuri este de un real ajutor.

Familia rozătoarelor

Într-o zi frumoasă de vară, la marginea unui lan de grâu își făcuse cuibușor o șoricioaică, împreună cu partenerul și cei șapte pușori ai lor. O duceau bine mâncarea, era la îndemână, iar pericole nu prea existau. Șoriceii, hrăniți corespunzător, creșteau văzând cu ochii, devenind în scurt timp adulți.

Tare mândri mai erau părinții de odraslele frumoase și bine educate de mama grijulie, care, cu pricepere și răbdare, i-a învățat toate metodele de supraviețuire. Cu toate acestea, năzdrăvanii nu se grăbeau să părăsească culcușul confortabil al părinților.

Dar iată că a sosit și timpul secerișului. Oamenii și-au strâns grânele de pe holde, punându-le la adăpost în silozuri. Familia rozătoarelor, rămânând fără sursă de hrană, a fost nevoită să pornească care încotro, în căutarea ei. Unii dintre năzdrăvanii șoricei, împreună cu părinții, au dat năvală spre hambarele pline cu cereale ale gospodarilor. Știau că acolo vor avea mâncare din belșug, fără să depună cea mai mică osteneală.

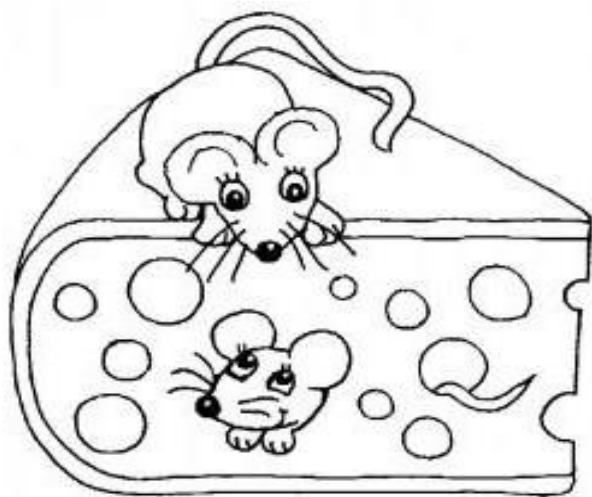

Alți șoricei mai curajoși, dorind să-și schimbe stilul de viață, s-au îndreptat plini de speranțe către oraș. Mezinul familiei, mai zvăpăiat și curios din fire, se aventură vitejește, de unul singur, spre domenii necunoscute. El visa la un adăpost confortabil, cu păpică bună și la discreție. Inspectând cu mare atenție locurile pe unde trecea, într-un final ajunse la porțile unei case ce i se păru mai deosebită și privind-o cu interes, își spuse:

„După ordinea și curățenia din jur, sigur este locuită de oameni harnici și înstăriți, ceea ce înseamnă că pe masa lor bunătățile sunt ne-lipsite!”

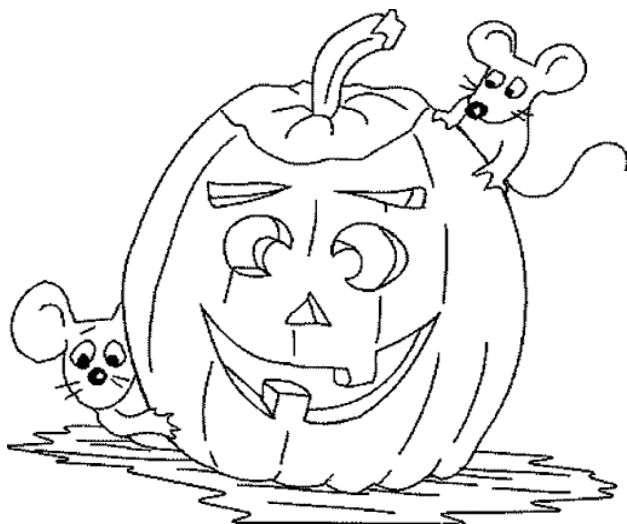
Mititelul, fiind înghiontit de stomăcelul flămând care își cerea drepturile, se grăbi să caute cămarile acesteia. Se învârti el puțin în jurul casei, dar nu dură prea mult până să le găsească. Și într-adevăr intuiția istețului șoricel se adeveri. Pe rafturile din cămară, frumos aranjate, se lăfăiau cașcavalul, șunculița, brânza, smântâna și alte produse bune de ronțait, ce păreau că îi făc semne de bun venit.

Șoricelul, care până atunci mâncase doar boabe de grâu și porumb, privi pentru o clipă năucit tabloul, spunându-și în gând: „Totul pare un vis, nu-mi vine să cred că așa un noroc neașteptat a dat peste mine! E drept că trebuie să

fiu mai vigilent, deoarece pericolele și capcanele sunt la tot pasul, însă pentru a mă desfăta cu asemenea delicatese merită efortul!”

Pofticiosul rozător își caută un loc sigur, ca să își aranjeze cuibușorul de unde putea supraveghea încăperea. Când apărea momentul favorabil, rapid ca o săgeată, se năpustea asupra bunătăților, se burdușea ca un pașă, apoi dă-i cu leneveala! Dar viața plină de huzur și fără nici cea mai mică activitate, de la un timp a început să-l cam plictisească. Îi apărură în minte zben-guielile și năzbâtiile pe care le făcea împreună cu frații lui, când erau toți acasă, la părinții lor iubitori.

În timp ce mintea îi călătorea pe me-
leagurile copilăriei, un șoricel mititel, care de
bună seamă era poștaș, se opri lângă el, în-
tinzându-i un plic. Mezinul, trepidând de emoție
și curiozitate, îl desfăcu rapid. Era o invitație de
la părinți. Ei doreau să-și vadă copiii, de care le
era dor, de aceea au organizat o petrecere în
familia rozătoarelor.

Mezinul chițcăi fericit: „Ia uite minune,
este tocmai ce îmi doream” și fără să mai stea pe
gânduri, se pregăti de drum. Întâlnirea cu nu-
meroasa lui familie a fost emoționantă. Trecuse
ceva vreme de când se despărțiseră, așa că aveau
multe să-și povestească.

Dar după atâtea pălăvrăgeli, burticuțele lor mititele i-au atenționat că sunt goale. Șoricioaica mamă, grijulie, i-a invitat bucuroasă la masa care conținea, bineînțeles, grăunțe. Au năvălit pe mormanul de cereale și au început să mănânce ca hămesiții, pe nerăsuflete, mai puțin mezinul. El lua din când în când câte o bobită de grâu, pe care o ronțăia încetișor, cu silă. Acum, judecați și voi, de la bunătățile lăsate la reședința unde se aciuiseră, la ceea ce i se oferea, cum să nu fie bietul șoricel dezgustat? Devenise pretențios, uitase unde și cu ce a fost crescut.

Mama, observând că pușorul ei nu prea avea poftă de mâncare, îl întrebă îngrijorată:

- Dragul meu, ești bolnav?

- Oh, nu, nicidecum, măicuță, sunt doar puțin obosit în urma călătoriei!

Vezi bine că nu voia să o supere sau să pară un mofturos în fața familiei. Când au simțit că stomăcelele sunt pline, au plecat fiecare în treaba lui. Mezinul porni la plimbare, cu frățiorul cel mare, prin locurile unde copilariseră.

-Simți ce aer curat și câtă liniște este aici? îl întrebă acesta. Ce spui, nu ai vrea să te întorci

și tu? Am fi iarăși împreună, fericiți ca pe vremuri.

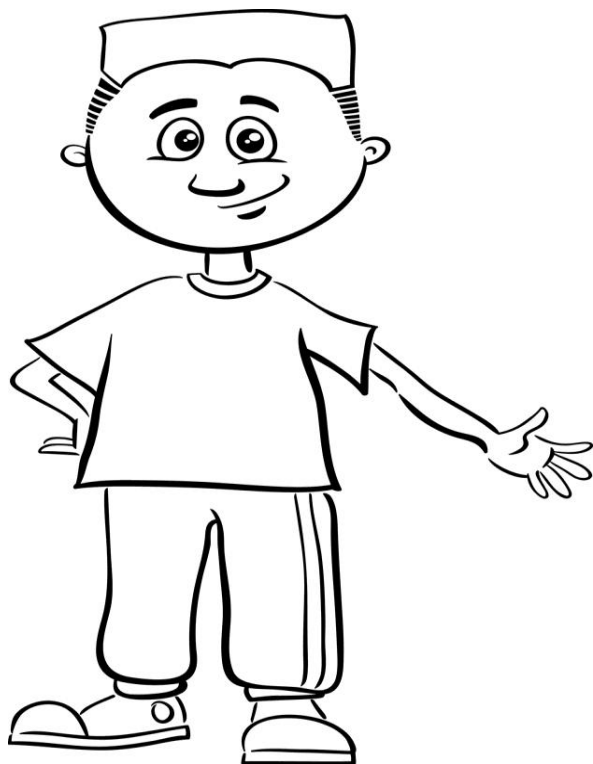
-Oh, nu, dragul meu frățior, eu sunt foarte mulțumit cu viața pe care o duc în minunatul loc unde m-am stabilit! Chiar te invit să-mi faci o vizită, atunci vei putea face diferența dintre traiul meu și al tău!

-Bine, am să vin într-o bună zi, să mă conving de spusele tale! răspunse acesta.

Terminându-și plimbarea, mezinul își luă la revedere de la părinți și frați, apoi porni grăbit spre locurile unde își avea cuibușorul. Nu după mult timp, fratele de la țară, împins de curiozitate, porni să-și viziteze frățiorul emancipat, care se lăudase cu viața fericită și traiul său îmbelșugat.

Mezinul, foarte bucuros că i-a îndeplinit dorința, se grăbi să-i arate casa și frumusețile din împrejurimi. După o inspectare minuțioasă, îl conduse cu grijă spre cămara cu bunătăți. Lihniți de foame, se asigurară că nu îi paște vreun pericol, apoi ca un glonț, se aruncară lacomi pe ele. Pe când ospățul era în toi, apărură stăpânul casei, care își căuta ceva scule în spațioasa cămară.

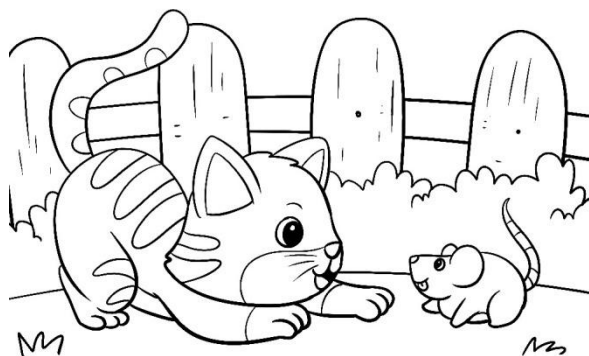
Speriați, cei doi frați uitară de foame și țuști în ascunzătoare. Asigurându-se că pericolul a trecut, și-au continuat festinul, dar nu reușiră bine să ia câteva îmbucături, că se auzi alt zgomot. De această dată era stăpâna, venise după alimentele necesare gătitului.

Șoriceii o zbughiră ca niște umbre, ascunzându-se printre rafturi, fără să aibă timp să ajungă la cuibușorul protector. Luându-și ingredientele necesare, stăpâna și-a văzut de drum, dar în ușa rămasă deschisă, dând simandicos din coadă, stătea Grivei, faimosul paznic al casei.

Șoriceii, neavând altă soluție, stătură ne-mișcați și așteptară ca acesta să-și ia tălpășița și

să-și vadă de treburile lui prin curte. La un moment dat, plictisit, dulăul își părăsi postul, lăsând cale liberă bieților frațiori flămânzi, care năvăliră pofticioși spre bucatele atât de apetisante. Ciuguliră lacomi două-trei firimituri, când, tacticoasă, apăru pisica. Acum e acum! De ceilalți dușmani, treacă-meargă, se puteau furișa foarte rapid prin orice colțișor, dar cu doamna mătă lucrurile erau mai complicate. Dumneaei îi simțea de la distanță, fiind cea mai feroce dușmancă a neamului șoricesc.

Îngroziți, au zbughit-o val-vârtej spre ascunzătoare, rămânând acolo ca paralizați o bună perioadă de timp. Când au constatat că pericolul a trecut, dar atenți la fiecă zgomot, au ieșit din cuibușorul protector. Șoricelul care venise în

vizită mânat de curiozitate, cu speranța că va putea rămâne la un trai mai bun, încă tremurând din cauza spaimii prin care trecuse, chițcăi dezamăgit:

-Dragul meu frățior, mâncarea delicioasă și apetisantă este tentantă, însă stresul și spaima prin care treci ca să te poți înfrupta din ea este de nesuportat pentru mine. Nu te supăra, dar eu mă lipsesc de așa trai zis bun și mă întorc la hambarul cu cereale, căci siguranța și liniștea de acolo sunt mult mai de preț! M-aș bucura dacă și tu ai pune în balanță avantajele și dezavantajele vieții pline de pericole pe care o duci, apoi să iei decizia favorabilă.

Spunând toate acestea, își salută frățiorul, pornind apoi grăbit spre satul unde se simțea ocrotit și fericit. Pe drum cugeta în mintea lui isteată: „Eu cred că este mult mai bine să trăiesc modest și liniștit, decât îmbuibat, dar chinuit!”

Mezinul a rămas dezorientat, meditănd la sfatul primit de la fratele cel mare. Poate că acesta avea dreptate în cele ce-i spusese: „Nu are niciun rost să-mi risc viața pentru niște mâncare. La urma urmei, am crescut și am trăit bine la

țară, alături de părinții și frații mei, cu produse proaspete obținute cu ușurință. Vizita fratelui m-a luminat. Am să mă întorc în sânul familiei, unde liniștea și siguranța hranei vor compensa toate bunătățile ce le am acum, dar pe care le obțin întotdeauna cu un mare risc!”

Bradul singuratic

Din nenumăratele călătorii reale sau imaginare, am strâns povestioare, pe care le-am așezat cu multă dragoste în cărțile dedicate vouă, dragi copii! O poveste emoționantă este aceea despre un brad singuratic, care nu se știe cum, se rătăcise într-o imensă pădure de foioase.

Cu toate că era departe de specia lui, a crescut falnic, împodobit cu cetină deasă, verde

și mătăsoasă, însă nimeni nu-i aprecia măreția și frumusețea. Toți vecinii copaci îl priveau cu dușmănie, întrebându-se ce caută dumnealui acolo, pe teritoriul lor. Deși pădurea era întinsă și era suficient loc pentru toți, ar fi dorit să îl alunge, dacă acest lucru ar fi fost posibil.

Bradul, simțind ostilitatea lor, se întristă, dar cu toate acestea, îngăduitor, își legăna distins coroana în semn de salut. Era un mod nevinovat în care le putea oferi cu generozitate esența unică a parfumului său. Ignorându-le răutatea nejustificată, își ocupa timpul urmărind oamenii care cutreierau pădurea, căutând ciuperci pe sub frunzele uscate și iarba încâlcită. Copacul și-ar fi dorit ca măcar aceștia să-i dea o cât de mică

atenție, să-i admire forța trunchiului drept și coroana impunătoare, însă fiind absorbiți de activitatea lor, nici nu-l observau.

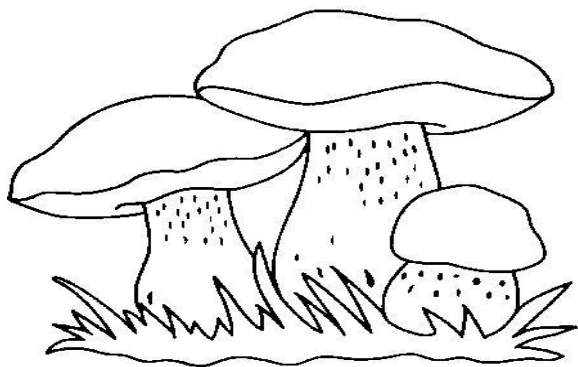

Uite-așa, timpul trecea și bradul suferea în singurătate, tânjind după puțină afecțiune. Dar iată că, într-una din zilele fierbinți ale verii, se opri la umbra lui o copilă bălaie, zveltă și oacheșă. Admirându-i măreția, i se adresă cu o voce blândă și prietenoasă, de parcă i-ar fi vorbit unui om:

-Oh, ce frumos și impunător ești! Cât de plăcută și răcoroasă îți este umbra, iar mireasma ta mă îmbată!

Bradul, bucuros că în sfârșit cineva îl observase, mișcându-și încet frunzele lungi și subțiri, fremăta de plăcere. Tare mult i-ar mai fi plăcut ca fata să-i mângâie tulpina zgrunțuroasă, să simtă și el compasiunea cuiva, însă ea nu-i înțelegea trăirile, singurătatea resimțită departe de frații lui. Când i-a vorbit, fetița și-a exprimat gândurile pline de gingășie, fără să-i treacă nicio clipă prin minte că un copac ar înțelege graiul omenesc sau că ar avea sentimente.

După ce s-a răcorit și odihnit, și-a continuat drumeția prin pădure, căutând ciupercile ce păreau că se ascund de privirile ei iscoditoare.

Bradul, unduindu-și crengile în mișcări ușoare, ca niște mâini gingașe ce fac semne de rămas bun, îi mulțumea pentru atenția acordată, cu toate că ea nu înțelegea gesturile lui tandre. Brazii își exprimă dragostea oferindu-ne răcoarea plăcută, oxigenul, mugurașii din care se prepară siropuri, conurile care se folosesc la unele obiecte artisanale, dar și miresmele unice. Mulțumirea noastră pentru toate aceste daruri minunate le-o putem arăta prin îngrijirea și protejarea lor.

Minciuna și lenea

Minciuna și lenea erau bune amice. Hoinăreau mereu împreună, căutând să ademenescă cât mai multe victime în plasele lor încăpătoare. După mai multe încercări, spre satisfacția dumnealor, dădură tocmai peste ce căutau: Dan și Andrei, doi prieteni buni, colegi de clasă și vecini.

Copii buni, am putea spune, învățau bine și erau destul de cumiți. Mai făceau ei câte o trăsnaie, dar nu cine știe ce, așa, ca băieții! Se întâmpla ca uneori să se spargă câte un geam pe unde treceau, se defecta clanța la câte o ușă sau te miri ce neajunsuri apăreau în urma lor. Dar toate acestea nu erau considerate abateri foarte grave, deoarece nu le făceau intenționat și, la urma urmei, tot ei reparau stricăciunile.

Erau tare pricepuți băieții. Și-au construit cu mânuțele lor, din materiale reciclabile, două

undițe zdravene, care pescuiau aproape singure. Asta doar duminica, atunci când nu aveau de învățat și puteau merge la râul de la marginea localității. Acolo își alegeau un loc cât mai retras și puneau mândrețele de undițe să se lupte cu peștiișorii din apa cristalină.

Ar fi dorit dumnealor să meargă mai des, dar nu le permitea timpul, aveau multe teme de făcut pentru școală. Le-au promis părinților, care erau zi-lumină la serviciu, că o să fie cumiști și vor învăța la toate materiile.

Lucrurile decurgeau normal, băieții erau serioși, își respectau cuvântul dat. Toate bune și frumoase, până într-o dimineață, când, mergând plini de voie-bună, ca de obicei, spre școală, pe la jumătatea drumului îi întâmpinără surâzătoare cele două amice nedespărțite: Minciuna și Lenea.

Dan și Andrei, ignorându-le, își văzură de drum, grăbiți să nu întârzie la cursuri. Ei, dar ce credeți, că cedară dumnealor așa, cu una, cu două, la ideea de a-i corupe? Nicidecum! Mergeau voinicește alături de ei, chicotind și încercând să-i ademenească cu fel și fel de idei năstrușnice:

-Gândiți-vă, băieți, ce bună ar fi o bălăceală în apa cristalină și răcoroasă a râului, o joacă cu mingea în compania peștilor sau alte zbunguieli copilărești!

Sporovăiau ca două melițe, însă ei se țineau tare pe poziție. Ajungând cu bine la școală, au fost chiar ascultați la unele materii, iar profesorii s-au declarat mulțumiți de prestația lor. A doua zi, povestea se repetă, adică au fost iarăși întâmpinați de amicele insistente și surâzătoare. Cei doi prieteni nu le dădură atenție, însă parcă nu mai erau chiar așa stăpâni pe situație.

Acestea, simțind nesiguranța lor, au început mai abtirit cu momelile:

-Dragii noștri, ce se poate întâmpla dacă faceți o baie? Este atât de cald! Vă răcoriți puțin, apoi puteți să vă continuați activitățile școlare.

Și uite-așa, dintr-o vorbă în alta, s-au trezit năzdrăvanii băieți că, în loc să fie în clasă cu ceilalți colegi, se bălăceau în apa minunată a râului.

Pe mal, Minciuna și Lenea țopăiau fericite că le reușise planul mârșav. După o zbenguială zdravănă printre micuțele valuri, Dan, trezit ca dintr-un vis urât, spuse:

-Oare ce s-a întâmplat cu noi, Andrei? Cum de ne-am lăsat atât de ușor amăgiți de poveștile unor necunoscute? Am încălcat promisiunea făcută părinților. Apoi ce le vom spune profesorilor că am lipsit de la ore?

- Ai dreptate, Dane, mare greșeală am făcut! Ar fi bine să plecăm la școală, măcar ultimele ore să le putem recupera!

Cele două impotoare, observând că băieții sunt pe punctul de a le părăsi, se apropiară zâmbitoare de ei și, cu lingușeli și vorbe meșteșugite, la care se pricepeau de minune, începură să-i îmbrobodească:

-De ce vă faceți atâtea griji, băieți, doar nu știe nimeni unde sunteți? Părinții voștri, fiind la muncă, habar nu au că voi ați lipsit de la școală!

Dan și Andrei, ascultându-le, s-au liniștit. Și-au continuat joaca, ignorându-și conștiința, care le șoptea să nu se lase din nou amăgiți de amicele șmechere. După atâta bălăceală, foamea

le dădu ghes, așa că au pornit spre casă, să-și potolească burticuțele revoltate și să își facă temele pentru a doua zi.

Ei, dar după ce s-au ghiftuit bine acasă la Dan, lenea a pus stăpânire pe ei și nu mai aveau niciun chef de învățat. Andrei a plecat la căsuța lui, iar Dan s-a tolănit în pătuțul confortabil, ignorând cărțile ce îi făceau semne disperate că ar dori să fie studiate.

Într-un târziu s-au întors și părinții de la muncă, obosiți, dar fericiți că sunt din nou în sânul familiei. Tații celor doi prieteni, în timpul cât mamele pregăteau cina, le-au pus fiilor, fiecare în parte, întrebări despre activitățile

școlare. Copiii, bine instruiți de cele două impoștore, au avut răspunsuri la toate întrebările, înșiruind fără jenă o droaie de minciuni. Au început să se laude cu activitățile nemaipomenite întreprinse în clasă, cu notele bune primite și cu aprecierile neconținute ale profesorilor.

Părinții își privă copilașii cu dragoste, lăudându-i pentru seriozitatea de care dăduseră dovadă în tot ceea ce făceau. Nu le-a trecut prin minte nici măcar o clipă că lucrurile ar putea sta altfel decum le descriau prințișorii lor.

Zilele treceau ca vântul, iar odraslele cele „cumiți” dădeau din ce în ce mai rar pe la școală. Se obișnuiseră să își petreacă timpul în compania noilor prietene, la râu.

Profesorii au sesizat că notele celor doi elevi sunt tot mai mici, iar absențele se înmulțeau. După ore, au încercat să afle care era motivul schimbării lor radicale. Neprimind nicio lămurire, i-au rugat ca a doua zi să se prezinte cu părinții la școală, pentru a lămuri misterul.

Acum să nu credeți că năzdrăvanii s-au conformat cerințelor dumneelor! Cum era să își dezvăluie faptele necugetate? Acasă nu au pomenit nimic despre dorința profesorilor, căroro le-au spus a doua zi că părinții lucrează până seara și nu pot veni la școală. Dar se știe că minciuna are picioare scurte, de aceea, cu toată dibăcia de care dă dovadă, până la urmă tot se împotmolește, iar adevărul îi vine de hac.

Acest lucru s-a adevărit într-o zi când, din cauza unei avarii la fabrica unde lucrau, părinții năzdrăvanilor noștri, împreună cu ceilalți muncitori, au fost trimiși acasă până la remedierea defectiunilor. S-a întâmplat că tocmai atunci chiulangii noștri se aflau la scăldat, în compania necinstitelor amice.

Chiar dacă orele se terminaseră de ceva vreme și ei nu ajunseseră acasă, părinții nu și-au

făcut griji. Cum știau că învață împreună, fiecare își credea odrasla acasă la celălalt.

După un timp, tatăl lui Dan, ieșind în curte, își strigă vecinul, rugându-l să-i trimită băiatul acasă, că este târziu. Foarte mirat și cu oarece teamă, acesta spuse:

- Copiii nu sunt aici! Eu am stat liniștit, știind că le place să învețe împreună acasă la mamele.

- Iar eu, negăsindu-i, am crezut că și-au schimbat locul de învățat, rămânând la dumneata! răspunse vecinul cu îngrijorare în glas.

Ambii părinți intrară neliniștiți în casă, întrebându-se unde ar putea fi băieții lor silitori. Dintr-o dată, ușa se deschide zgomotos la fiecare familie și, veseli nevoie mare, apărură cei doi

crăișori. Surprinși să își afle părinții acasă, știind că întotdeauna aceștia veneau foarte târziu, le-a dispărut buna dispoziție. Își frământară mintea, încercând să inventeze răspunsuri pentru eventualele întrebări. Și, într-adevăr, acestea au venit ca un bumerang:

-Unde ai fost, Dane? își chestionă tatăl feciorul, privindu-l insistent, ca să-i vadă reacția. Băiatul, având deja răspunsurile pregătite, fără nicio ezitare, spuse:

-Am fost la Andrei, ne-am făcut temele împreună!

-Dragul meu, ești sigur că de la el vii? insistă tatăl.

-Bineînțeles, tati!

- Dacă este precum zici, cheamă-l aici, să-ți confirme spusele!

Dan și Andrei, puși față în față, au fost nevoiți să recunoască adevărul. Părinții lor au spus dezamăgiți:

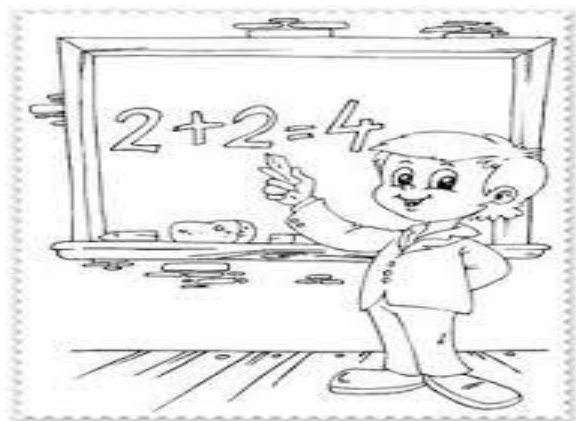
-Este adevărat că suntem ocupați cu serviciul, de unde câștigăm cele necesare pentru noi toți, dar am avut încredere deplină în voi. Am crezut că înțelegeți ce importantă este școala, că

ea vă deschide porțile spre cunoaștere, spre orizonturi înalte, spre o viață fericită. Se vede totuși că am greșit, iar dacă voi credeți că drumul ales este cel corect, urmați-l liniștiți!

Dan și Andrei stăteau nemișcați, fără să scoată un cuvânt. I-a năpădit rușinea, iar regrete dureroase îi măcinau. Acum se căiau că au fost așa naivi, lăsându-se ademeniți de amicele fără scrupule, ei, care înainte au fost copii silitori și ascultători. Cu lacrimile șiroind pe obrajii îmbujorați, își rugară părinții să-i ierte pentru neascultarea și nesăbuința de care au dat dovadă, să aibă din nou încredere în ei, că nu o să-i mai dezamăgească niciodată.

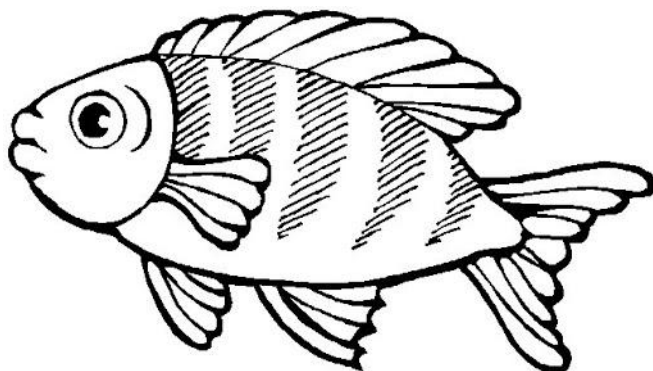

Aceștia, cu toată supărarea pe care o simțeau în suflet, și-au privit odraslele cu dragostea pe care doar părinții o pot avea, convinși fiind că promisiunea lor nu va mai fi încălcată niciodată. Și într-adevăr, cei doi prieteni s-au pus cu burta pe carte la modul cel mai serios. Au uitat de cele două impoștore, minciuna și lenea, de râul frumos și de undițele năzdrăvane.

La sfârșitul anului școlar au fost premianții clasei, spre bucuria tuturor. Profesorii zâmbeau, mulțumiți că învățătura lor a dat roade. Dan și Andrei radiau de fericire că au reușit să acumuleze atâtea cunoștințe, dar și pentru că și-au putut îndeplini promisiunea făcută părinților, făcându-i pe aceștia să se mândrească cu așa copii deștepți.

Acum, fiind în vacanță, merg zilnic la râul cu apă cristalină, însoțiți de undițele lor năzdrăvane. Minciuna și Lenea nu mai au curajul să le dea târcoale; au văzut și ele cât de silitori, cumiți și serioși au devenit. Încrezătoare în puterea lor de convingere, au luat drumul în picioare, în căutarea de noi victime. Așa că este bine să fiți mereu atenți, nu care cumva să cădeți în plasa lor înșelătoare!

Răzbunarea iepurașului

Lumina diafană a dimineții răzbătea zglobie printre coroanele copacilor, luminând desișul pădurii. Aceasta, trezită din somnul dulce, oferit de noaptea mângâiată de adierea ușoară a vântului, și-a pus în mișcare bogăția forestieră.

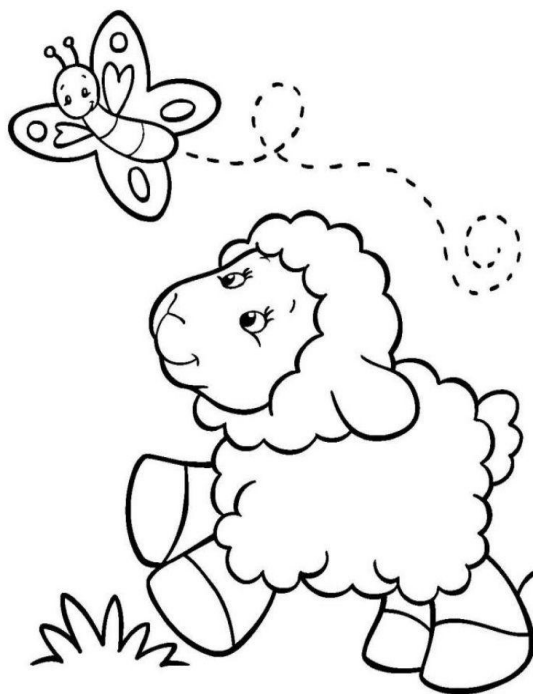
Florile, tupilate sub covorul de frunze, își deschideau sfioase corolele, mulțumindu-i soarelui pentru căldura dăruită. Păsărelele, zburând vesele dintr-o parte în alta, și-au început con-

certele de ciripituri pe mai multe voci. Animalele sălbatice, trezite de hărmălaia produsă, flămânde și supărate, au pornit care încotro, pentru a-și procura hrana. Blânde de căprioare, cu ochii expresivi și umezi, cerbii falnici, purtându-și cu mândrie podoabele de coarne și căprițele zvelte s-au adâncit în desișul pădurii, în căutarea ierburilor proaspete și a fructelor gustoase.

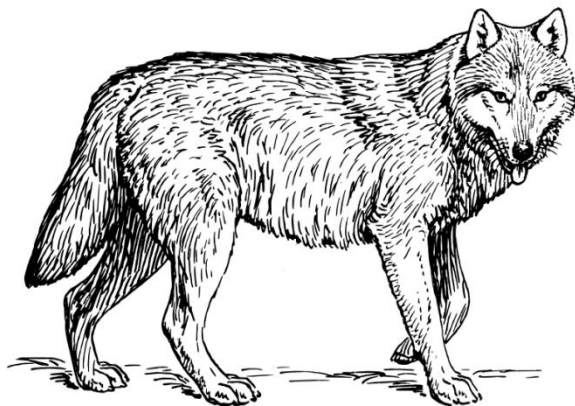
Lupul, vulpea și alte carnivore hrăpărețe au pornit-o lacome la vânătoare. Terorizau fără milă necuvântătoarele mici, care nu se puteau apăra de colții lor puternici. De multe ori părăseau desișul pădurii, dând iama prin sate și atacând animalele oamenilor. Cumătra vulpe se îndeletnicea cu ciupelitul găinilor din cotețele

gospodarilor, pe care le vizita fără rușine când se ivea ocazia favorabilă. Lupul, bazându-se pe colții lui firoși și crezându-se de neînvins, ataca stânele ciobanilor. Se înfrupta cu nerușinare din delicioasa cărniță a blânderelor mioare.

Bieții ciobani, mereu păgubiți, inventau și aplicau felurite metode pentru a-și apăra turmele. Au dublat numărul dulăilor de pază și au împânzit marginea pădurii cu capcane, camuflate

printe tufe și frunzele uscate. Sperau că, într-o bună zi, lacomul prădător va ajunge captiv în vreuna dintre ele, scăpându-i de belea.

Rozătoarele se furișau cu grijă prin lumișuri, căutându-și ceva de ronțait. Și ele se temeau de cruzimea și lăcomia nestăpânită a vulpii și a lupului. Mai ales sărmanul iepuraș nu avea nicio clipă de liniște, era terorizat de cei doi dușmani nemiloși. Tare și-ar fi dorit să-i pedepsească pe amândoi, dar în mod deosebit îi purta sâmbetele lupului. Avea motive bine întemeiate bietul Urechilă.

Jupânul, într-una din zile, dorind ceva de înfulecat, a pornit în căutarea prăzii prin boscheții pădurii. Spre satisfacția lui, a dat tocmai peste culcușul iepurașului, în care se odihneau

cei trei puișori ai săi, împreună cu iepuroaica, mama lor. Lacom, lupul i-a devorat într-o clipită pe toți, văzându-și apoi de drum, fără să aibă nici cea mai mică remușcare.

Închipuiți-vă durerea iepurașului când, întorcându-se din drumețiile lui, nu și-a mai găsit familia! De atunci, în mintea sa plana doar gândul răzbunării. Era conștient că dorința lui arzătoare avea puține șanse de izbândă, dar în durerea-i sfâșietoare, spera să se întâmple o minune.

Amărât și îndurerat, țopăind fără nicio țintă prin luminiș, ajunse la marginea pădurii, unde păștea liniștită o turmă de mioare. Pentru o

clipă se opri să le privească, dar cum mintea tot la răzbunare îi stătea, făcu cale întoarsă spre pădure. Cum se strecura abătut prin stufăriș, deodată observă pitulată printre frunze o capcană. Și-a dat seama că a fost pusă acolo de către ciobanii care sperau să prindă dușmanul ce mereu dădea târcoale stânei.

Urecheatului i s-a luminat mintea; îi venea să zburde, realizând ce comoară minunată descoperise. „Ei, jupâne lup, norocul mi-a surâs! În sfârșit am găsit ac pentru cojocul tău!” gândi el.

Și fără să mai zăbovească, plecă în căutarea lui. Nu merse prea mult, că îi și apăru în cale hrăpărețul lup, gata, gata să îi sfășie blănița. Iepurașul, tremurând, dar făcându-și curaj și hotărât să-și răzbune familia, îi vorbi:

-Domnule Lup, știu că de mult vrei să mă devorezi și chiar nu-mi pare rău, fiindcă oricum nu mai suport singurătatea, care mă chinuie din ce în ce mai mult! Totuși, înainte de asta, aș dori să-ți fac o favoare, să rămâi cu o amintire plăcută despre mine!

Lupul, stăpânindu-și cu greu pofta turbată, spuse:

- Hai, zii mai repede despre ce este vorba!

-Păi nu pot să-ți spun, trebuie să-ți arăt! răspunse urecheatul.

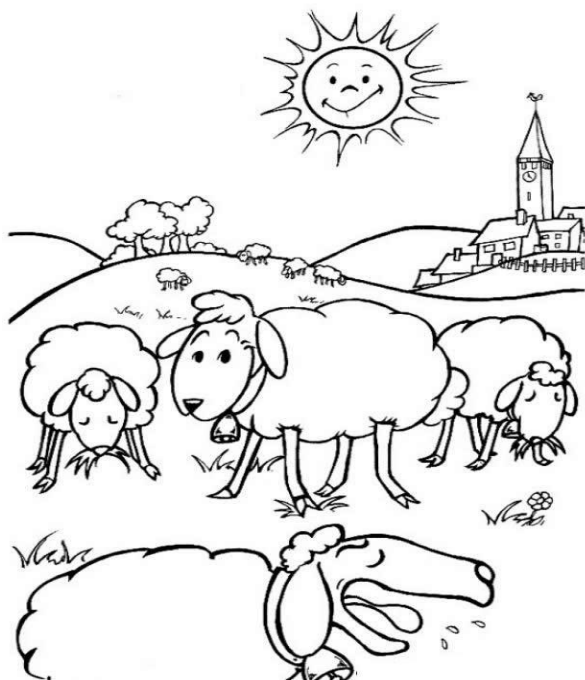
- Atunci ce mai aștepți, arată-mi odată! mormăi furios jupânul.

Iepurașul, aproape paralizat de frică, însă având bine stabilit în minte planul răzbunării, bâigui:

-Trebuie să mergem până la marginea pădurii, dar te asigur că nu vei regreta acest lucru!

Nerăbdător, dar și curios, lupul acceptă propunerea, lăsându-se condus de iepuraș spre misteriosul loc. Odată ajunși, printre tufișurile țepoase, zări oițele albe și dolofane pascănd liniștite. Ochii jupânului păreau să iasă din

orbite, sclipind ca niște văpăi de foc, iar balele i se prelingeau printre colții ascuțiți.

Privind masa îmbelșugată și năpădit de poftă, uită de iepuraș. Fără să ia în calcul vreun pericol, sări din luminiș în direcția mioarelor, însă nesăbuitul nimeri exact în capcana care aștepta răbdătoare de ceva vreme. Îngrozit de spaimă și de durere, începu să urle, zbatându-se pentru a scăpa din strânsoarea fiarelor care îi prinseseră piciorul, dar fără vreo șansă de sal-

vare. În acest timp, ȝopăind în jurul lui, urecheatul comenta bucuros:

-Vezi, Domnule Lup, că până la urmă orice răutate are o limită și este pedepsită? Cu toată cruzimea matale, lăcomia și nesăbuița te-au dus la moarte, făcându-se astfel dreptate! Uneori, puterea și ferocitatea pot fi învinse de cei mici și fără apărare, dacă își folosesc mintea în scopul corect!

Spunând toate acestea, o zbughi din loc, mulțumit că a reușit să-și răzbune familia. Intrând în stufărișul pădurii și lăsând lupul în plata lui, să-și ispășească binemeritata pedeapsă, continuă să mediteze la singurătatea și viața lui agitată...

Povestea unui cioban

Poveștile străbat pământul în lung și-n lat, duse de povestitorii care le adună sau le scriu și de cărțile publicate pentru voi, dragi copii! Prin intermediul lor, aflăm întâmplări din toate timpurile și din toate colțurile lumii. Unele dintre ele sunt hazlii, altele ne arată calitățile oamenilor, dar și apucăturile rele ale unora de care trebuie să ne ferim.

Se spune că pe dealurile din apropierea Munților Cețoși se afla cândva un sat, în care locuiau oameni de treabă, harnici și cinstiți.

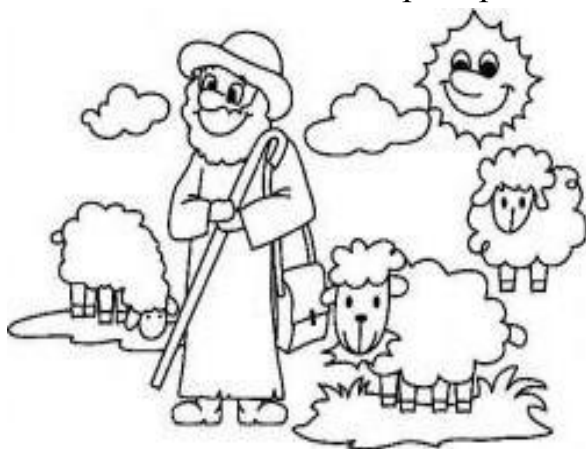

Printre ei, în ditamai conacul, se lăfăia un cioban. Era atât de bogat, că nici el nu mai știa șirul averilor ce le deținea. Pe lângă numeroasele comori, avea pășuni întinse, care păreau că nu se mai sfârșesc. Pe acestea pășteau mii de oi, care împânzeau împrejurimile de la poalele muntelui, o mulțime de câini care le păzeau și zeci de măgari, folosiți pentru a transporta lucrurile necesare celor ce păstoreau mioarele.

Nimic neobișnuit până aici, doar în lume existau destui ciobani bogați, ce aveau nenumărate turme de oi. Problema era alta. Sătenii îl priveau suspicioși, punându-și mereu o întrebare la care nu puteau găsi răspunsul: „Cum agonisise dumnealui ditamai averea? Trăiau în aceeași co-

munitate, știa pe unde a muncit, îi cunoșteau situația financiară și că nu făcea parte dintr-o familie înstărită. Rude bogate și săritoare care să-l fi ajutat la așa căpățuire erau siguri că nu avea. Despre vreo moștenire neprevăzută din țări străine sau căzută din văzduh, nici atât nu putea fi vorba. Atunci de unde asemenea pricopseală?

Cu toată nedumerirea și întrebările rămase fără răspuns, sătenii, oameni liniștiți, l-ar fi lăsat în plata Domnului, dacă parvenitul și-ar fi văzut lungul nasului, cum se spune. Dar ți-ai găsit! Ba dimpotrivă, acesta mereu își dădea aere de mare învățat. Îngâmfat nevoie mare și pretinzându-se atotștiutor, dădea sfaturi peste sfaturi tuturor,

deși toți știau că nu a fost niciodată prieten cu școala. Chiar dacă averea pe care o deținea depășea cu mult limita normalului, era de o zgârcenie cruntă. Oamenii care munceau la stâna parvenitului o duceau foarte greu. Roboteau sărmanii zi-lumină, mai tot timpul cu burțile goale, sub ploaia de urlete și înjurături ale nemilosului stăpân. Pe lângă toate aceste neajunsuri, când era ziua de salariu, mereu uita scârțarul că trebuie să-i plătească pentru munca prestată. Dacă îndrăzneau să-i amintească, se făcea foc și pară, trăgându-le câte o înjurătură zdravănă și spunându-le să aibă răbdare până când o să facă rost de bani, că doar aceștia nu cresc pe garduri.

Aveau ei, amărății, răbdare, ce puteau să facă, numai că neajunsurile din casele lor deveneau de nesuportat. Li se lungeau urechile de foame, iar burțile li se lipeau de spate până reușeau să recupereze, cât de cât, ceva parale de la scârțar. Unii mai curajoși au făcut plângere la primar, care reprezenta autoritatea în sat și era om corect, cu frica lui Dumnezeu. Încercările dumnealui de a schimba caracterul hapsânului, ce considera că legea nu este pentru un ditamai

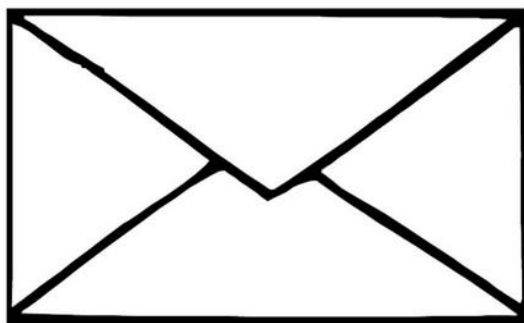
bogătașul, au fost în van. Ba mai mult, nesăbuitul Gheorghe, că acesta îi era numele, avea destule datorii și către Primărie, uitând mereu că impozitele și alte taxe trebuie achitate.

Zadarnic primea somații peste somații, care să îi reamintească ce obligații avea față de comunitate. Nepăsător, le făcea pierdute sau pur și simplu le ignora, văzându-și liniștit de nenumeratele sale afaceri dubioase. Dar ce poți să zici la așa un caracter murdar? De unde nu este rușine, nici nu poți pretinde!

Primarul nu voia cu niciun chip să cedeze în fața îngâmfwării ciobanului, de aceea se tot gândea cum ar putea să-i mai potolească mândria și totodată să recupereze din datoriile ce le avea parvenitul către Primărie.

Și iată că mult așteptata ocazie apăru până la urmă, odată cu sărbătoarea de Sfântul Gheorghe. Cum și ciobanul purta acest nume, a invitat la el câțiva săteni, că prieteni nu avea, iar rudele îl ocoleau. Dar în timp ce își etala cunoștințele sale „vaste”, care de fapt constau în enumerarea avuțiilor, apăru un angajat al Primăriei cu un plic adresat sărbătoritului.

Primarul, știind cât era de fudul ciobănașul nostru, i-a ticluit o scrisoare, sperând că

o va citi în fața invitațiilor și astfel, de jena lor, îi va da un răspuns favorabil. Când văzu parvenitul scrisoarea, crezu că însuși primarul îl felicită cu ocazia onomasticii și nu-și mai încăpu în piele de mândrie. Fără să deschidă plicul, dându-și importanță, se adresă curierului, în așa fel încât să îl audă toți invitații:

-Spune-i domnului primar că acum sunt foarte ocupat cu musafirii, dar o să vin mâine personal la primărie, să îi mulțumesc pentru felicitarea trimisă!

În ziua următoare, Gheorghe, cu un rânjet până la urechi, se prezentă la Primărie odată cu răsăritul soarelui. Edilul îl privi mirat, deoarece acesta nu catadixea să își arate fața pe acolo, tocmai din cauza datoriilor neachitate. Apoi,

conform conținutului scrisorii, el se aștepta să primească măgarul solicitat, nu pe stăpânul acestuia. Străduindu-se să fie cât mai politicoasă, îl întrebă pe dătornic ce treburi așa urgente l-au îndemnat să treacă pragul Primăriei atât de dimineață.

Ciobanul, mândru în pielea lui de parvenit, îi răspunde, afișând un rânjet larg:

-Să trăiți, domnule primar, am venit să vă mulțumesc pentru felicitarea ce mi-ați trimis-o ieri, cu ocazia aniversării mele!

Primarul, abia stăpânindu-și râsul, întrebă:

-Măi omule, tu ai deschis acel plic, să vezi ce scrie în el?

-Oh, nu, ce rost mai avea, dacă tot am venit eu la matală? răspunde acesta mirat.

- Nu cumva îl ai la tine? insistă edilul.

- Ba da, îl țin la loc de cinste, în buzunarul de la piept!

-Dacă este așa, fă bine și deschide-l acum!

Presupusul înțelept citi scrisoarea, care suna cam așa:

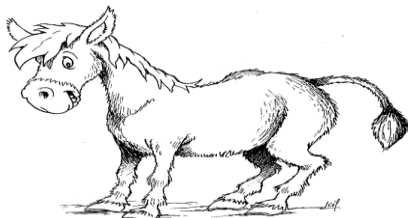
„Domnule Gheorghe, având mare nevoie de un măgar în activitățile gospodărești și

aflând că ai destui, te-aș ruga să-mi trimiți și mie unul mâine dimineață! În contul lui, eu îți voi achita o parte din datoriile ce le ai către Primărie. Astfel, vei putea spune că faci parte din rândul sătenilor care respectă legea.”

Cât era parvenitul cioban de îngâmfat, dintr-o dată păli și se dezumflă ca un balon înțepat cu acul, făcând fețe-fețe. Realizând în ce situație jenantă se află, rămase într-adevăr fără cuvinte, întocmai ca un măgar.

Primarul, mulțumit că i-a mai tăiat din mândria nejustificată, adică prinzându-l la înghesuială, cum s-ar zice, a reușit să recupereze toate dările neachitate ale ciobanului. Acum s-a văzut cum a reușit omul să-și adune averea care nu putea fi îndreptățită. Din păcate, aceasta nu l-a ajutat să devină și înțelept.

Concluzia ar fi următoarea: nu bogăția te face înțelept, dar cu siguranță înțelepciunea și munca te pot ajuta să devii bogat.

Povestea raței sălbatice

Pură și zglobie, primăvara își ia rolul în primire. Are multe lucruri de făcut: să agațe murgurașii frunzelor și florilor pe crenguțele pomilor, să întindă covorul țesut din iarbă pufoasă și floricele multicolore peste pământul reavăn și multe alte activități ce îi revin.

Gingașa zână știe că toată suflarea o iubește și, nerăbdătoare, o așteaptă. La apariția ei, chipurile oamenilor se înseninează, copiii zburdă veseli, gâzele de tot felul ies de sub scoarța

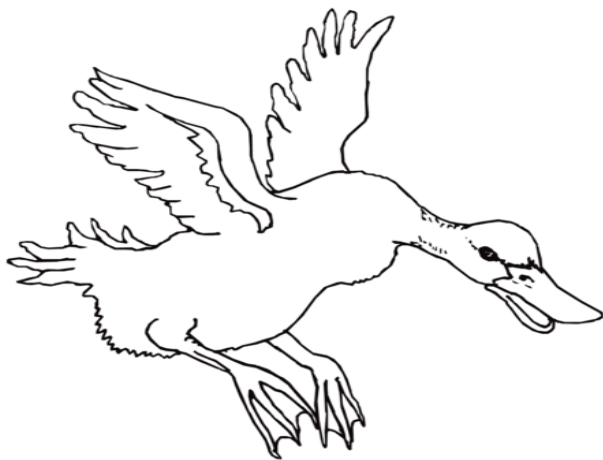
copacilor, iar necuvântătoarele, părăsindu-și ascunzătorile, o întâmpină, dezmoțindu-și trupurile înfrigurate. Păsărelele care au iernat pe meleagurile țării noastre îi fac adevărate concerte de ciripituri, drept mulțumire că le-a scăpat de Crăiasa Ghețurilor.

Zburătoarele migratoare, dornice și ele să o întâmpine, se întorc din țările calde, pe unde au iernat, la vechile cuiburi. Dacă acestea au fost

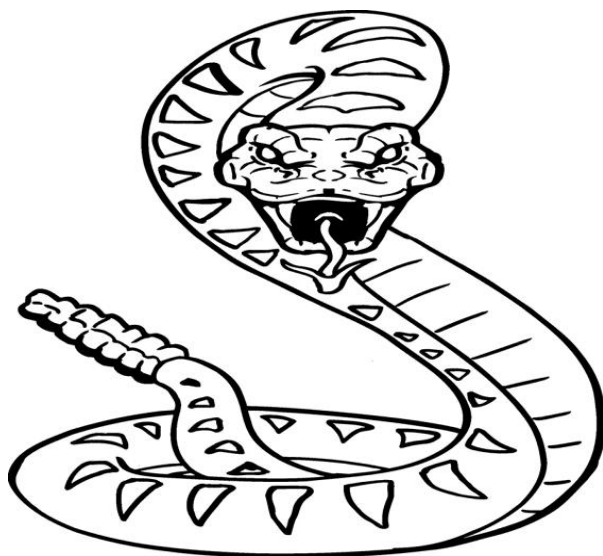
distruse de vânturi și capriciile iernii, caută și cară în cioculețe frunze uscate, crenguțe, paie, pene și alte materiale, din care cu pricepere și răbdare își construiesc altele, unde se adăpostesc și își depun ouăle.

Chiar dacă nu se pot exprima, ca să ne povestească întâmplări din viața lor, există oameni de știință care se ocupă cu acest lucru. Iată, de exemplu, povestea unei rațe sălbatice. Nu știți cum arată o asemenea zburătoare? Am să vă spun eu. În primul rând, aflați că este o pasăre de apă și poartă un strat bogat de pene brun-cenușiu cu puf abundent, impermeabil, ce se termină spre capul lătăreț cu un guleraș roșiatic.

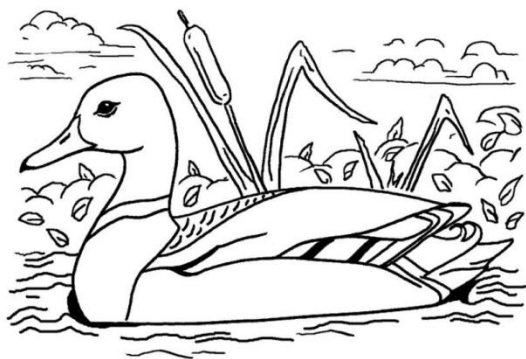

Are un cioc lung și lat, care o ajută să scormonească pământul și apa, pentru a-și procura hrana. Nu este mofturoasă, mănâncă de toate: ierburi, viermișori, moluște, peștișori, broscuțe mici... Are labele de forma unor lopeți, acest lucru ajutând-o să fie o foarte bună înotătoare. Iubește apa dulce, dar tot la fel de bine se simte și în apă sărată.

Este o pasăre mare și frumoasă, de aceea are foarte mulți dușmani. Șerpii, vulpile, lupii, șoimii și ulii sunt mereu pe urmele ei, dar și vânătorii îi poftesc cărnița delicioasă.

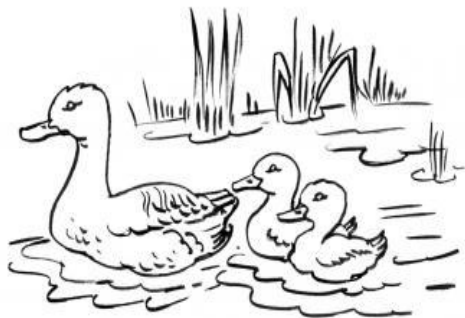
Drăgălașa rățușcă sălbatică despre care o să vă povestesc acum, zburând mii de kilometri pe drumul de întoarcere din țările calde, pe unde și-a petrecut lunile de iarnă, frântă de oboseală, s-a lăsat din zbor lângă un lac cu malurile acoperite de stuf. Era tocmai ce își dorea precauta zburătoare, un loc liniștit și ferit de ochii dușmanilor.

După ce s-a odihnit, hrănit și bălăcit un timp în apa cristalină, s-a pus pe treabă. A căutat o porțiune în stufăriș unde și-a aranjat un cuibușor confortabil. Terminând migăloasa lucrare, câteva zile le-a dedicat drăguța ouatului. Rațele fac între opt și zece ouă, după care urmează clocitul. Să nu credeți că este o treabă ușoară! Nicidecum! Ea trebuie să stea pe ouă

între 22 și 28 de zile, indiferent de vreme. Le acoperă cu trupul și cu penele sale impermeabile, să nu pătrundă la ele frigul sau vreun strop de ploaie, că altfel puișorii nu se vor dezvolta și vor muri în găoace. Rareori, când părăsește cuibul pentru a se hrăni, le învelește foarte bine cu paie.

În perioada clocitului, rățoiul vigilent stă în preajma cuibului, nu care cumva să apară niscaiva dușmani, tentați să se înfrupte cu ouăle sau să o devoreze chiar pe viitoarea mămică.

La împlinirea sorocului, după ce toți pufulieții au ieșit din găoci, rățușca noastră îi conduse spre lac. Fericita mămică îi îndemnă să intre în apa ce strălucea sub razele soarelui și, cu multă răbdare, îi învătă să înoate. Puișorii sprin-

teni pluteau pe luciul apei ca niște bărcuțe mici de hârtie. Rățușca grijulie, în timpul lecțiilor de înot, le spuse care le sunt dușmanii și cum să se apere dacă apare vreunul prin preajmă.

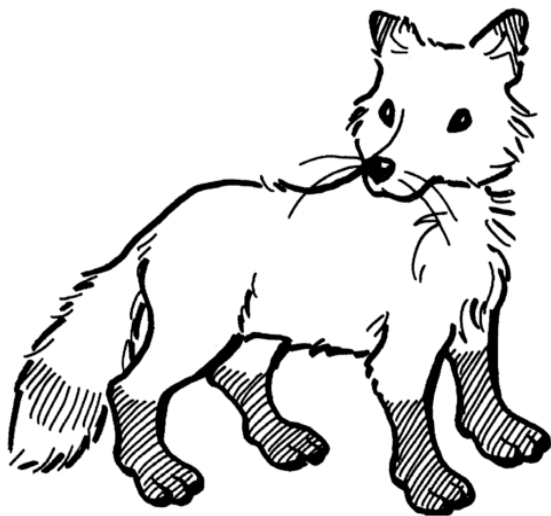

Dar micile și neastâmpăratele mogâldețe, absorbite de joacă, nu prea erau atente la necesara și prețioasa învățătură. De altfel, nici nu înțelegeau prea bine ce înseamnă pericolele și de unde ar putea să vină, când de fapt nu vedeau pe nimeni prin zonă. După o zi de zbuguială, se întoarseră la cuibul din stufăriș, sub privirile protectoare ale mămicii.

Într-una din serile liniștite, în care ea își alinta, ca de obicei, odraslele ce măcăiau fericite, dintr-o dată le făcu semn să tacă și să stea

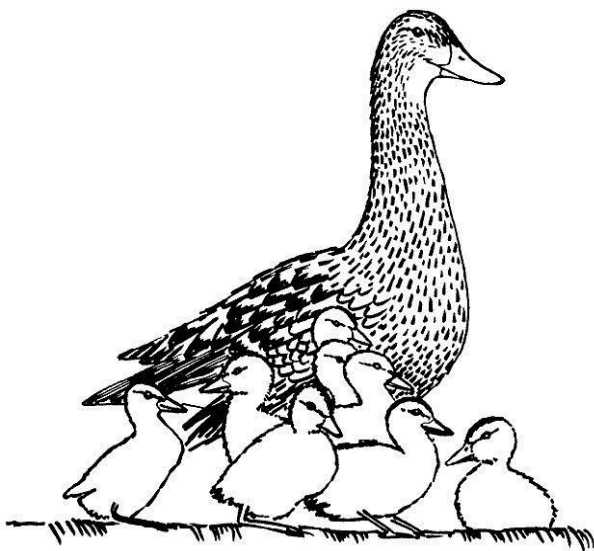
nemișcate. Auzise fâșâitul stufului, în apropiere. Speriată, cu o rezeziune uimitoare, își îndrumă puișorii să pornească repede spre lac. Deși micuții nu pricepeau de ce îi zorea mama lor, totuși îi ascultară sfatul și, lipa-lipa, o porniră spre locul indicat.

În acest timp, prin stufărișul încâlcit, pâș, pâș, se strecura cumătra vulpe. Rățușca rămase ca o stană de piatră. Privea înmărmurită cum se apropia roșcata. Inimioara îi bătea cu rezeziune, părea că vrea să iasă din pieptul ei micuț. Mai erau câțiva pași, după care dușmanca nemiloasă ar fi înhățat-o. Tremura îngrozită, dar cu toate acestea nu se mișcă din loc.

Își îndreptă cu iuțea fulgerului privirea spre lac, să vadă dacă ajunseseră drăgalașii ei puișori acolo. Aceștia stăteau pe luciul apei, îngrămădiți unii în alții, ca niște plute în miniatură, cu privirea ațintită spre cuibușorul unde rămăsese măicuța lor dragă.

Rățușca, văzându-i în siguranță, în ultimele secunde reuși să-și ia zborul, ajungând nevătămată lângă ghemotocii speriați. De-abia acum au înțeles ce înseamnă pericolul și de ce mama lor era mereu îngrijorată. Strângându-se în jurul ei, măcăind, i-au promis că vor fi cuminți și atenți la tot ce se întâmplă în jurul lor.

În timp ce se bălăceau fericiți în undele răcoroase, dintr-o dată rățușca și-a întins aripile, s-a ridicat în zbor, a făcut câteva rotocoale în aer deasupra lacului, apoi s-a lăsat ușor în apă. Pufuleții dădură din aripioare încântați. Rața, privindu-i cu dragoste, măcăi:

-A sosit timpul să învățați și voi să zburăți, dragii mei!

-Dar de ce? strigară toți într-un glas. Nouă ne place în apă!

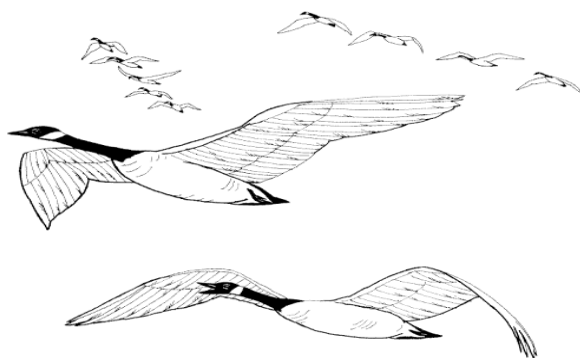
-Da, este foarte plăcut în apă, însă nu va fi tot timpul cald! răspunse ea. Anotimpurile se schimbă, va veni iarna cu zăpezile și gerul năprasnic, la care noi nu vom rezista. Toamna, când vremea începe să se răcorească, suntem nevoite să pornim spre alte țări, îndepărtate și calde, iar acest lucru îl putem face doar în zbor.

Puișorii curioși o invadară cu întrebările. „Unde sunt aceste țări calde, cât vom zbura până acolo, când vom ajunge, când ne vom întoarce etc.?” Nu mai conteneau cu ele, așa cum faceți și voi, copii, cu părinții și bunicii voștri!

Timpul zbura precum gândul, iar puișorii creșteau văzând cu ochii. După opt săptămâni

stăpâneau arta zborului, devenind profesioniști. De acum nu se mai întorceau la cuibul din stufăriș, trăiau pe lac și în jurul lui.

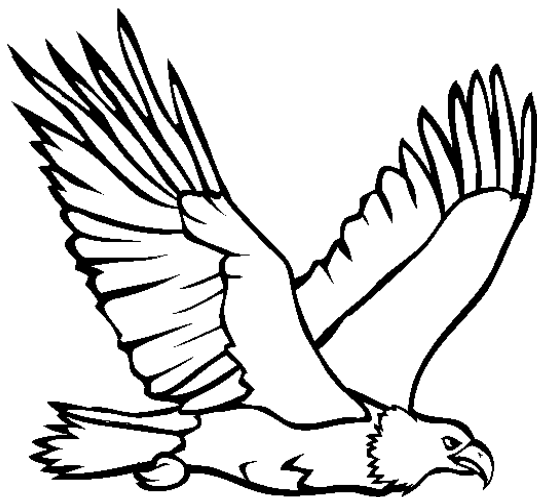
A sosit și toamna. Familia rătuștei din poveste s-a alăturat stolului de rațe sălbatice și, împreună, au pornit la obositorul și lungul drum spre ținuturile calde.

Odată cu sosirea primăverii, toate rațele se întorc pe meleagurile patriei noastre, unde le place și se simt bine. Chiar dacă dușmanii pofticioși le urmăresc, se apără cum pot, dar nu renunță la confortul și hrana delicioasă pe care le găsesc aici. Acest lucru trebuie să ne bucure, deoarece prezența lor dă o și mai mare frumusețe apelor și lacurilor țării noastre. Nu le faceți rău, ci protejați-le, dacă este posibil, sunt păsări minunate care ne iubesc țara!

Prietenia dintre două vulpi

Călătorind în lumea fascinantă a poveștilor, vă puteți îmbogăți cunoștințele despre frumusețile oferite de natură. Puteți escalada munții semeți cu piscuri înzăpezite, deasupra cărora se ridică fuioare de aburi albicioși, ca niște draperii zdrențuite.

Puteți întâlni vulturul, care este prințul păsărilor și poate zbura mii de kilometri, fără oprire. Coborând de pe înălțimea munților, puteți

pătrunde în bogatele și întinsele păduri, ce vă oferă generoasa răcoare și liniștea binefăcătoare. Totodată veți întâlni diferite animale sălbatice, despre care o să aflați lucruri interesante: cum se hrănesc, cum conviețuiesc împreună, dar și cât sunt de agresive, invidioase și răutăcioase, unele dintre ele.

Să ne oprim, de exemplu, la două vulpi care își duceau traiul în minunata pădure și se dădeau în fața celorlalte necuvântătoare bune prietene. Ei, dar acest lucru era doar așa, de fațadă, deoarece în realitate niciuna nu era prea cinstită față de cealaltă. Când era vorba de ceva vânat mai de soi, fiecare se ascundea cât putea de bine, nu care cumva să afle amica, fiindcă astfel ar fi fost nevoită să împartă hrana cu ea.

Totuși, întâlnindu-se zi de zi și umblând mereu împreună, cu lingușeli și minciuni, așa-zisa relație de prietenie se menținea. Însă, după un timp, s-a întâmplat ca un domn vulpoi să le dea tot mai des târcoale. Așa a început marea problemă, deoarece fiecare dintre ele aspira la favorurile dumnealui și nu ar fi vrut nici în ruptul capului să le împartă.

E drept că vulpoiul avea educație aleasă, era un adevărat gentleman, amabil cu ambele roșcate, dar tocmai acest lucru nu le convenea

suratelor. Neputându-și stăpâni răutatea ce le măcina, călcând în picioare și fărâma de prietenie existentă între ele, invidia ieși la suprafață și le arătă caracterul meschin. Când a fost vorba de vânat, mai treacă-meargă, dar acum se schimba situația, nu concepeau să împartă curtezanul sub nicio formă.

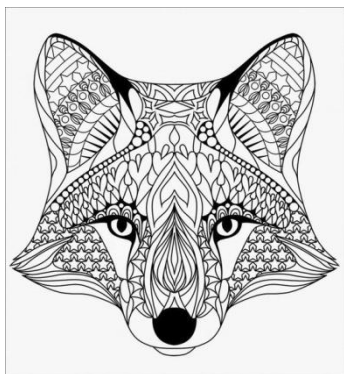
Furișându-se, ieșeau pe rând înaintea vulpoiului și se denigrau una pe cealaltă în fel și chip. Bietul curtezan se simțea stânjenit, dar politicos din fire, ce era să facă? Le asculta pe rând, mirându-se de tot ce auzea. Că erau lingușitoare și cu două fețe, o știa, deși nu a luat în considerare acest lucru, însă felul murdar în care se defăimau l-a îngrozit. Cât ar fi fost de parșive, totuși era imposibil să fie atât de josnice, cum se descriau una pe cealaltă.

Descumpănit, nu știa ce să mai creadă și ce să facă, deoarece chiar își făcuse planuri de însurătoare. Le curtase pe amândouă, dorind să afle care dintre ele i s-ar potrivi mai bine ca parteneră de viață. Dezgustat însă de așa caractere, nu a mai dorit-o pe nici una dintre roșcate, iar de atunci, nici la însurătoare nu i-a

mai stat mintea. Umblă de unul singur, dezamăgit, chiar dacă mai stă uneori la taclale cu câte o vulpiță, însă fără intenții serioase. Tot de atunci, prietenia dintre vulpi s-a terminat definitiv, nu mai este nici măcar de fațadă.

Cumetrele umblă singure, sperând, fiecare în sinea ei, că într-o bună zi, un domn vulpoi care nu auzise încă de josnicia lor, și-ar dori o parteneră pe viață, scăpându-le astfel de singurătate. Până una-alta, se plimbă cu speranța ascunsă în coada lor stufoasă...

Prietenia de-o dorești,
E bine să o prețuiești,
Sincer de nu poți să fii,
S-o cauți nu te obosi!

Judecata așa-zis dreaptă

Întâlnindu-se zilnic în timp ce colindau pădurea pentru a-și procura hrana, lupul și vulpea, încet, încet, s-au împrietenit. Au început să-și povestească întâmplări hazlii ori mai puțin plăcute din timpul hoinărelilor prin pădure sau prin diferite locuri pe unde își petreceau timpul.

Se înțelegeau bine, de aceea s-au hotărât să nu mai umble separat după vânatul necesar hranei, ci să-l caute împreună. Zis și făcut. Co-

lindau pădurile și coclaurile, ținându-și companie, iar când socoteau că prada era suficientă, se întorcea fiecare la bârlogul său, pentru a se delecta cu ea.

Lucrurile decurgeau bine, vânat se găsea suficient. Pentru a putea strânge cât mai mult, au hotărât împreună să-l depoziteze în vizuina vulpii, care era mai la îndemână, apoi seara să îl împartă frățește. Și într-adevăr, o perioadă de timp, totul a fost perfect. Nu conta care dintre ei vâna mai mult, seara prada se împărțea în două părți egale.

Ei, dar roșcata lacomă și parșivă, cum îi era firea, și-a făcut în mintea-i hrăpăreață planuri cum ar putea să ascundă din pradă, în așa fel încât amicul lup să nu bănuiască mârșăvia ei. După mai multe socoteli, și-a pus planul în aplicare, fără nicio mustrare de conștiință.

I-a mers roșcatei cât i-a mers înșelătoria, însă după o vreme, lupul, chiar dacă nu era prea isteț, tot a mirosit că ceva nu este în regulă și se întrebă în mintea lui puțintică:

„Cum este posibil ca toată ziua să bat coclaurile ca să găsec vânat, iar seara, la împărțea, grămada din vizuina amicei vulpițe să fie aproape invizibilă?”

Dorind să se lămurească în dilema chinuitoare, și-a luat prietena la întrebări. Credeți cumva că dumneaei și-a recunoscut fapta rușinoasă? Nicidecum! Din contră, începu să schealăie ca o apucată, blamându-l pe sărmanul lup în fel și chip, ba chiar afirmând că el ar fi hoțul.

Disputa dintre ei s-a transformat într-o adevărată scărmaneală. Revoltat, lupul își căuta dreptatea, iar vulpea dorea cu orice preț să își ascundă ticăloșia. În toiul scandalului, de pe craca unui copac, dintre perdelele de frunze, se auzi glasul pițigăiat al drăgălașei ciocănitore, care asistase de ceva timp la harța dintre ei:

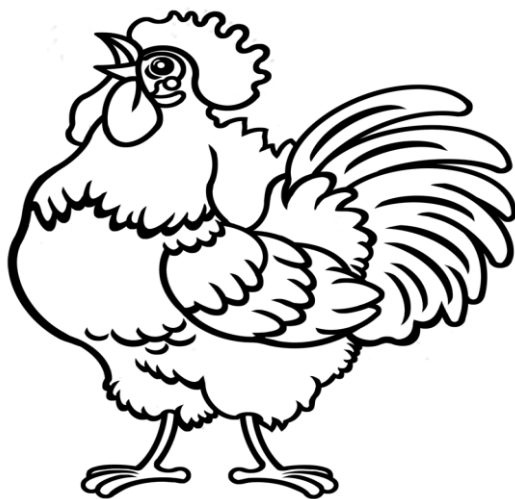

-Dobitoace necugetate, nu vă supărați că intervin, dar eu vă sfătuiesc să mergeți la judecata Regelui Leu! El are să vă facă dreptate, că altfel vă sfâșiați unul pe celălalt fără niciun rezultat.

Cei doi împricinați, auzind sfatul bun al înaripatei, au pornit grăbiți spre reședința regelui, care era tocmai în exercițiul funcțiunii. Și-au expus pricina încăierării, fiecare în varianta lui. Lupul, știindu-se corect și cu dreptatea de partea

lui, vorbea liniștit și încrezător despre șirul evenimentelor neplăcute.

În timpul pledoariei lui, cumătra își strofoca mintea cum să iasă din impas, pe unde ar putea să-și scoată cămașa și cum să scape cu blănița nescărmănată. Norocul se pare că i-a surâs. Marele Judecător Leu tocmai atunci avusesse nevoie de o mică pauză, părăsind sala de judecată. Șireata, profitând de momentul prielnic, pâș, pâș, s-a apropiat de el, oferindu-i plocon ditamai cocoșelul pintenat și dolofan, pe care îl avusesse pregătit dinainte, dându-i de înțeles că o să mai primească și alții, la fel de zdraveni, dacă va judeca bine în ce o privește pe ea.

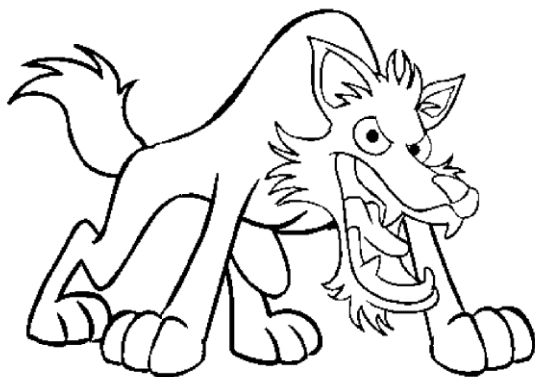

Leul, salivând de poftă, îi șopti:

-Nu-ți face griji, roșcato, va fi cea mai dreaptă judecată pentru tine!

Într-adevăr, la finalizarea procesului, judecătorul, foarte senin, anunță verdictul:

-Stimați împricinați, rezultatul stabilit în urma analizei cazului expus de către domniile voastre este următorul: Jupânul Lup se face vinovat pentru iscarea scandalului între cele două părți, iar drept pedeapsă îi va înapoia Jupâniței Vulpițe tot vânatul obținut din colaborarea lor! În caz că nu îl deține, va trebui să facă rost de el cât mai grabnic!

Bietul lup, auzind sentința, și-a pierdut controlul și, cuprins de furie, începu să urle cu toată forța sa lupească în sala de judecată:

-Cum este posibil, Măria Ta, să-i dai dreptate hoțomanei fără rușine, când eu ți-am explicat cu lux de amănunte șirul faptelor ei ticăloase?

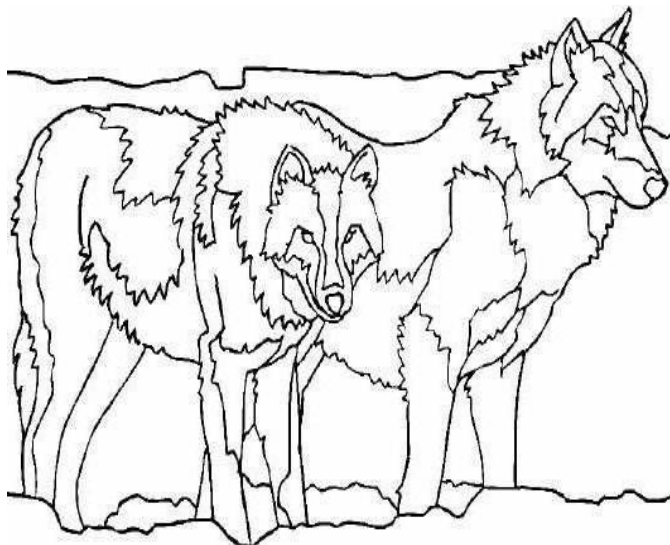
Judecătorul, fără să clipească, calm și sigur pe el, îi răspunse:

-Da, recunosc că mi-ai explicat prin vorbe tot ce s-a întâmplat în timpul colaborării voastre, însă cumătra vulpe mi-a demonstrat prin fapte că nu este vinovată! Pe viitor învață și tu, lupule, cum trebuie susținută o cauză în fața unui judecător puternic și vestit cum sunt eu!

Spunând toate acestea, Leul judecător le-a întors spatele împetricinaților, grăbindu-se să savureze rodul „dreptei” lui judecăți. Vulpea țopăia satisfăcută, era mândră de reușita planului mârșav. Rânjea, sfidându-l pe sârmanul lup, care a plecat spășit, plin de ură împotriva ei, dar mai ales împotriva judecătorului. În mintea lui de lup înșelat spera ca totuși, cândva, râvnitul tron regesc al dobitoacelor să fie ocupat de cineva

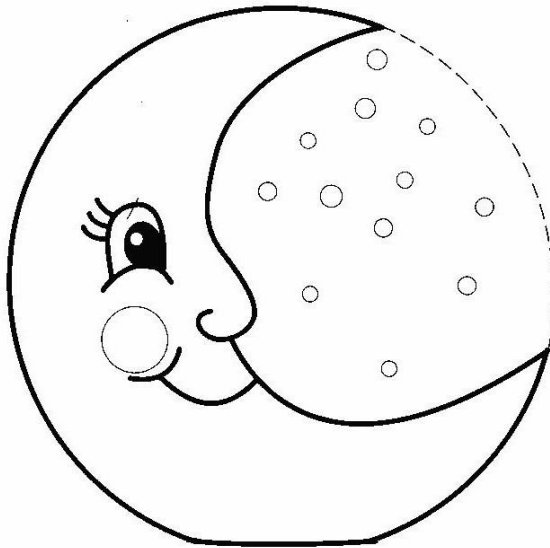
care iubește adevărul și care să fie fără părtinire între dobitoace.

Totuși judecata necinstită a leului i-a dat lupului o lecție de viață. L-a învățat că prietenii alese la întâmplare pot deveni dăunătoare. De atunci nu acceptă alte animale prin preajmă, își caută prada singur sau în colaborare cu haitele neamului lupesc. Acest lucru se întâmplă mai mult iarna, când vânatul este mai puțin și se procură mult mai greu. Atunci, prin urlete înfiorătoare, se cheamă unii pe alții, se strâng în haite și pornesc la vânătoare...

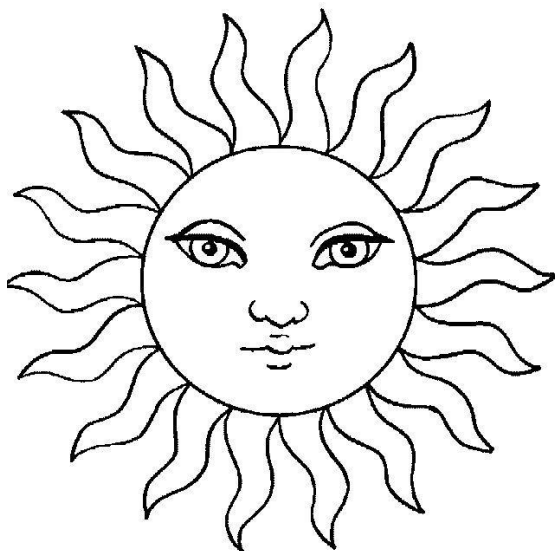

Misterul poienitei

Luna, crăiasa nopților, dezlipindu-se cu greu de oglinda apei sclipitoare a lacului albastru, care apăruse misterios în poienița de la poalele Munților Stâncoși, aluneca încetișor spre orizont. Își aduna cu grijă săgețile argintii, ca apoi să-și ascundă fața gălbuie și rece sub puful norilor albi. În urma ei, zorii trandafirii alungau perdeaua de pâclă cenușie a nopții, luminând văzduhul.

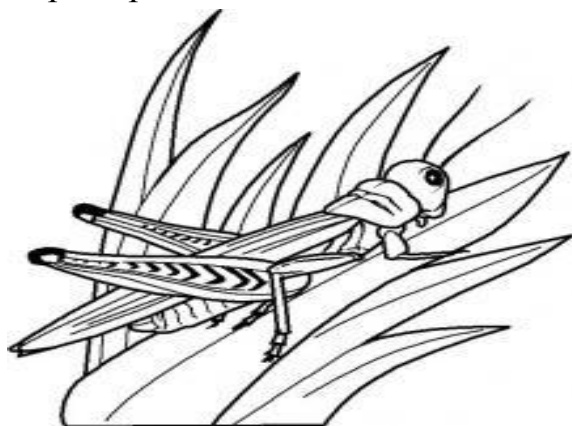

Regele Soare, ridicându-se ca un glob de foc pe cerul curat, își răsfirea razele aurii și fierbinți peste iarba crudă și mătăsoasă din poieniță. O dezbrăca de vălul țesut din picături sclipitoare de rouă, apoi săruta delicat florile.

Acestea, simțindu-i atingerile calde, își deschideau corolele minunate, oferindu-i zâmbete pline de miresme. Emoționat de atâta frumusețe, pentru o clipă, astrul poposea deasupra lacului, răcorindu-și fața îmbujorată în undele lui reci. Relaxat, își continua traseul bine stabilit, dăruind tuturor din belșug din căldura-i binefăcătoare. Păsărelele, înviorate de prospețimea

dimineții, săgetau gălăgioase văzduhul în zborul lor grăbit. Fâșâitul găngăniilor dornice să-și înceapă activitățile zilnice răzbătea ca un murmur din iarba proaspătă.

Arbori falnici și bătrâni străjuiau lacul, oglundindu-se tăcuți în adâncurile lui tainice. Cu rădăcinile bine înfipte în malul abrupt, cu trunchiul puternic și coroana bogată, o salcie își întindea crengile lungi și mătăsoase spre luciul cristalin al apei, ca două mâini iubitoare ale unei fecioare sfioase. Aceasta, simțind atingerea delicată, clipocea, înfiorându-se de plăcere.

Excursioniștii și drumeții rebeli făceau popas în minunata poieniță, fascinați de frumusețile ei, însă puțini îi cunoșteau povestea. Străbunicul meu, care le știa pe toate, își amintea

de întâmplările petrecute cu mult, foarte mult timp în urmă, auzindu-le și el, la rândul său, de la răstrăbunicii lui.

Se spunea că, pe acele vremuri atât de îndepărtate, meleagurile respective se mândreau cu un palat impunător, ale cărui turnuri atingeau norii, iar soarele se lăfăia pe zidurile semețe, poleite în aur. Toți împărații pământului auziseră de măreția falnicului castel, dar și mai renumit

era puternicul împărat care îl stăpânea. Prin des-
toinicia, curajul și înțelepciunea de care dădea
dovadă, reușea să mențină liniștea și pacea la
hotarele tuturor regatelor. Toți vecinii împărați îl
iubeau și îl respectau, numindu-l „Înțeleptul”.

Pe lângă toate aceste calități, îi mai dăruise
bunul Dumnezeu și un giuvaier de fată frumoasă
precum răsăritul soarelui, deșteaptă din cale afară
și bună ca pâinea caldă. Știa să aducă alinare și
bucurie celor necăjiți, era darnică și avea în-
totdeauna un zâmbet și cuvinte de mângâiere
pentru orice suflet care îi ieșea în cale.

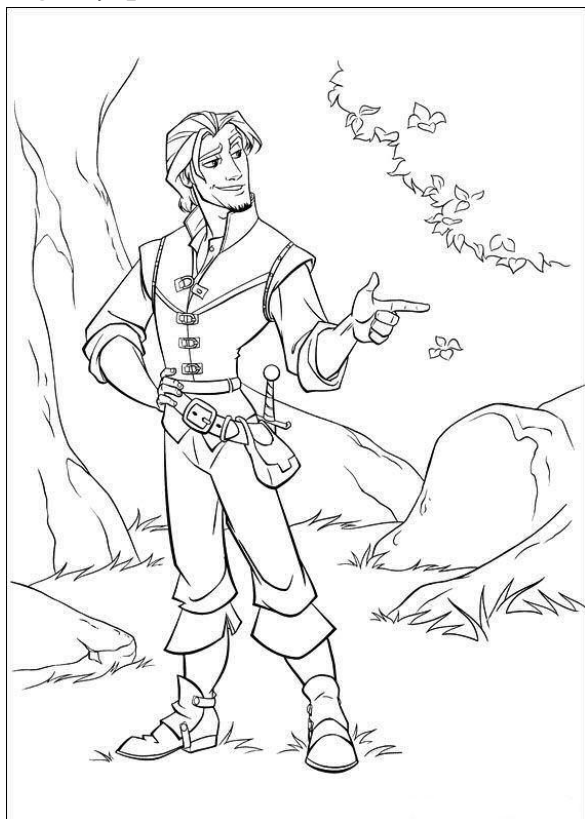

Poporul și curtenii o iubeau nespus de mult, erau mândri și fericiți că aveau o prințesă atât de frumoasă și mărinimoasă. Împăratul se topea de dragul ei și o păzea ca pe lumina ochilor. Dar cum timpul zboară iute ca gândul, îi veni și încântătoarei prințese sorocul la măritiș.

Împăratul a dat de veste tuturor regatelor că are fată de măritat, invitând la palat toți prinții disponibili, pentru ca prințesa să aleagă dintre ei pe cel care îi va plăcea. Bineînțeles că și Măria Sa avea un cuvânt de spus în ce privea alegerea partenerului. Dorea într-adevăr pentru odrasla sa merituoasă un prinț frumos și bun, care să o iubească, dar și viteaz și înțelept, pentru a-i putea fi urmaș la tronul vestitului regat.

Au început să sosească din toate colțurile globului pământesc prinți destoinici și viteji care aspirau la mâna frumoasei și buneii prințese, dar și la bogățiile nemărginite ale împărăției. În marea mulțime de pretendenți se afla și prințul de la Miazănoapte, fecior chipeș, nimic de zis, dar negru la suflet și înfumurat. Din cauza caracterului meschin, a răutății și invidiei, i se spunea Prințul Negru și nimeni nu îl agreea. Nu semăna deloc cu

tatăl lui, care a fost un împărat omenos, iubit de popor și de împărații vecini. Spre regretul tuturor împăraților, a plecat la cele sfinte de timpuriu, chinuit de soția sa, împărăteasa, o vrăjitoare cu suflet negru și plin de ură.

Prințul a moștenit caracterul meschin al mamei sale, fiind asemeni ei, crud și hrăpăreț. Înneguratul os domnesc găsea motiv de gâlceavă

din te miri ce, cu toți vecinii. Tare i-ar fi plăcut să le stăpânească domeniile, mai ales pe cele ale Înțeleptului, la care visa cu ochii deschiși de multă vreme.

Tatăl fetei, om educat și corect, nu făcea deosebire între pretendenți. Îi primea cu mare fast pe toți, prezentându-i apoi prințesei, ea urmând să hotărască cine îi va fi soț. Ei, dar ce să vezi? Cât era el de împărat, nu știa că inima copilei fusese deja cucerită de Ionuț, un prinț frumos, modest, bun și viteaz, din vecinătatea împărăției lor.

La terminarea festivității, fiecare dintre faimoșii pețitori spera să fie alesul fetei. Prințesa, roșindu-se până în vârful urechilor, și-a îndreptat privirea spre cel pe care îl avea de mult timp la inimioară. Înțeleptul împărat nu s-a împotrivit hotărârii ei, deși a rămas cam surprins. Cu toate că Ionuț îi vizitase de atâtea ori, nu și-a imaginat că prințesei îi era drag. A fost mulțumit de alegerea fetei; îi plăcea și lui băiatul, îl aprecia pentru curajul și caracterul lui deosebit, de care dădea dovadă în orice împrejurare.

Ceilalți prinți, resemnați, i-au mulțumit împăratului pentru ospitalitate, întorcându-se fiecare în țara de unde venise.

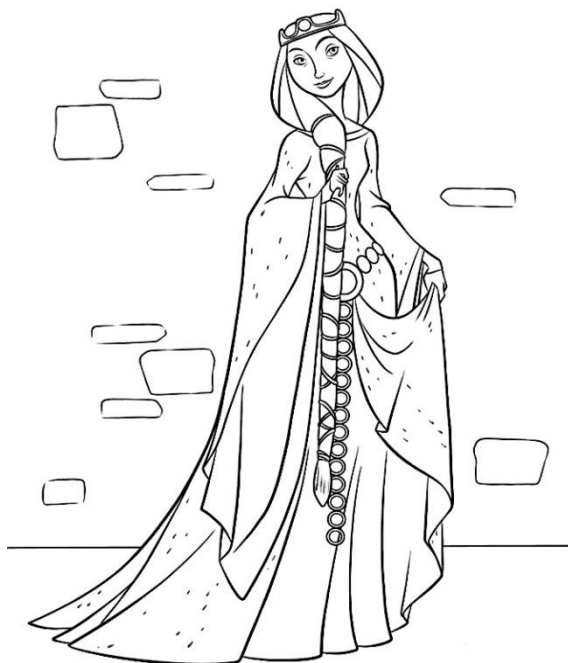
Dar vă imaginați cumva că și hainul Prinț Negru a făcut la fel? Nicidecum, din contră, sufletul i s-a înnegurat și mai tare. Era atât de îngâmfat, încât credea că totul i se cuvine. Fusese convins că prințesa îl va prefera pe el, în defavoarea celorlalți prinți.

Nu își dorea acest lucru pentru că s-ar fi topit de dragul fetei, căci inima lui neagră nu prea știa ce înseamnă să iubești, dar astfel ar fi dobândit regatul după care tânjea și pentru care îl ura pe regele cel înțelept, tatăl prințesei.

Simțindu-se umilit, în mintea lui meschină au încolțit gânduri necurate. Dacă ar răpi prințesa, regele, prins la înghesuială, ar fi nevoit să-l accepte ca ginere. Planul părea bun, problema era cum să procedeze, știind că este păzită precum cel mai scump giuvaier din lume?

Neavând nicio idee ajutătoare în mintea-i bolnavă, îi împărtăși împărătesei, mama lui, gândul murdar. Aceasta, fiind cu totul în absentimentul fiului său iubit, îi spuse:

-Dragul meu, asta nu este o problemă, deoarece cu bani vei găsi unul sau doi paznici necinstiți și dornici de îmbogățire rapidă, care să te ajute!

Zis și făcut! Într-o noapte furtunoasă, când luna se adăpostea sub nori smoliți și grei, iar mărețul palat era învelit într-o negură deasă, Prințul Negru și-a pus planul în aplicare. Însoțit de un prieten ticălos ca și el și îndrumat de doi paznici lacomi pe care i-a corupt, a reușit să o răpească pe frumoasa prințesă. Nici nu se poate

descrie spaima ce a cuprins întreg palatul dimineața, când și-au dat seama că prințesa nu era de găsit nicăieri.

Regele, înnebunit de durere, a dat poruncă aspră să fie căutată până și în gaură de șarpe. Ionuț, logodnicul fetei, după mai multe cercetări, și-a dat seama că în palat nu se putea pătrunde

fără un ajutor din interior. A luat la întrebări gardienii răspunzători de paza palatului. Cei doi paznici vinovați, tremurând ca varga, cuprinși de panică și îngroziți de urmările faptei necugetate, au mărturisit cine era autorul ticăloasei acțiuni.

Turbat de furie, prințul și-a ales câțiva dintre cei mai destoinici soldați și a pornit valvârtej spre reședința răpitorului. După o luptă înverșunată, pe viață și pe moarte, Prințul Negru a fost grav rănit, pierzând bătălia. Lăsându-l în nemernicia lui, Ionuț și-a luat mireasa și s-a grăbit să o ducă tatălui, care aștepta îngrijorat.

Împăratul, văzând-o teafără și nevătămată, radia de fericire, iar curtenii dansau bucuroși că s-a întors frumusețea de prințesă. Dar pe câtă bucurie era la palatul Înțeleptului Împărat, pe atâta durere era la cel al Prințului Negru. În urma rănilor suferite, acesta și-a dat duhul, spre bucuria supușilor terorizați și a vecinilor împărați, care se săturaseră de hărțuirile și gâlcevile provocate de el.

Singura care îl plângea și urla de durere era scorpia de împărăteasă, mama lui. Nu putea

concepe că iubitul ei fiu murise, dar nici nu realiza că era principala vinovată de ceea ce i se întâmplase. Ea își crescuse odrasla cu un caracter meschin, plină de ură, egoistă și invidioasă, dorind și crezând că totul i se cuvine. Blestemele îndreptate spre Împăratul Înțelept și regatul acestuia ieșeau din gura ei de vrăjitoare ca niște văpăi de foc. Susținând că el era cauza morții prințului, bolborosea din mintea și inima plină de negura iadului farmece grele, doar de ea știute.

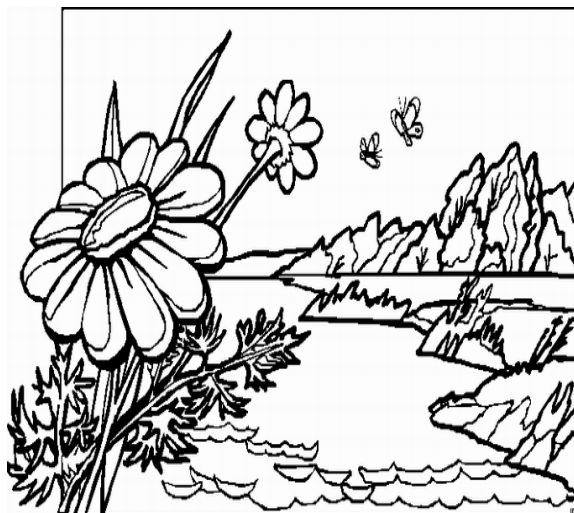
După un șir de blesteme care te înfiorau, până la miezul nopții a reușit să scufunde palatul cel măreț al Înțeleptului, cu tot ce cuprindea el, în adâncurile pământului. După sute sau poate mii de ani ce s-au scurs de atunci, se presupune că frumoasele grădini din împrejurimile palatului vrăjit s-au ridicat la suprafață, formând misterioasa poieniță.

Din lacrimile vărsate de prințul Ionuț de dorul prințesei s-a format minunatul Lac Albastru. Cerul senin se oglindește în el, transmitându-i culoarea, de aceea oamenii l-au numit astfel. Pe malul jilav, din trupul fetei a crescut o mândră salcie, care își zbuciumă continuu cren-

gile deasupra lacului. Fiind mereu încărcate cu stropi de apă, oamenii au numit-o Salcia Plângătoare. De atunci, oriunde există un lac, se află și o salcie care îi mângâie delicat apa cu mlădioasele crengi.

Despre regina vrăjitoare cu suflet negru ca păcura, nu se mai știe absolut nimic. Probabil că s-a înecat în mizeria propriilor vrăji și blesteme.

Întâmplările din povestea mea, după spusese străbunicilor, poate au fost reale sau poate nu, dar poienița există cu siguranță și este un minunat loc de relaxare pentru oricine dorește să poposească în ea.

Supărarea albinelor

Zorii trandafirii se strecurară grăbiți și în poienița de la marginea codrului des, ce dăinuia de secole între cele două dealuri pleșuve. Soarele, ca un glob de foc, se ridica încet pe cerul albastru, părând că iese taman din adâncul lor. Generos, mângâia natura cu razele luminoase, ce se împleteau jucăușe între ele.

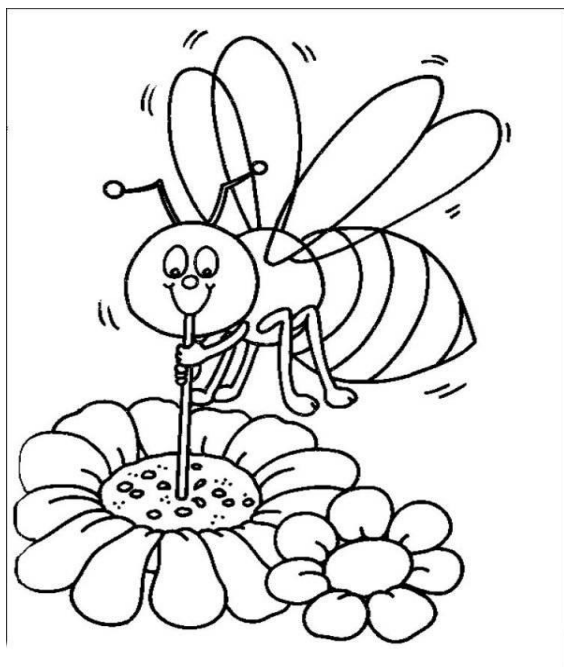
Iarba din poieniță, simțindu-i căldura, și-a lepădat marama țesută din rouă, iar florile și-au deschis corolele, emanând miresme minunate în jur. Zeci de fluturi își etalau nenumăratele culori în dansul lor zglobiu. Gâzele și albinuțele zburau

în jurul florilor în semn de salut, apoi, bâzâind ușor, se așezau pe gingașele lor petale. Micuțele vietăți se agitau emoționate, pentru că era ziua în care venea în vizită delicata și frumoasa lor zână protectoare.

Toate o iubeau și îi purtau respect pentru bunătatea și grija de care dădea dovadă față de ele. Răbdătoare, le asculta păsurile, dându-le povețe înțelepte și chiar ajutor la nevoie. Gingașei zâne îi erau dragi toate găzele, însă avea o slă-

biciune pentru drăgălașele albinuțe. Sprintene, gătite în sarafane pufoase de culoare maronie, garnisite cu aripioare din voal transparent, se deosebeau de celelalte insecte prin hărnicia, seriozitatea și priceperea de care dădeau dovadă în tot ceea ce făceau.

În timpurile acelea îndepărtate, albinuțele trăiau doar în sălbăticie. Ele își depuneau fagurii în scorburile copacilor din păduri, dar aveau dezvoltat simțul organizării, de altfel ca și acum, fiecare știind cu precizie care îi era rolul în stup.

Se împărțeau în două grupe: una a culegătoarelor, iar cealaltă a lucrătoarelor. Culegătoarele erau în permanență pe teren, cercetând minuțios fiecare floare, apoi extrăgeau cu trompa delicată nectarul, iar pe firavele piciorușe strângeau polenul. Duceau cu grijă recolta la stup, unde suratele lucrătoare o transformau în miere, fagure, propolis și ceară.

Toate munceau cu sârg și niciodată nu se lăsau răpuse de oboseală. Totuși, din cauza dușmanilor care profitau de pe urma agoniseliilor lor, furându-le mierea, erau mereu supărate. Se apărau sărăcuțele cât puteau, înțepându-i cu acul veninos pe care îl aveau ascuns în codiță. Însă arma lor era prea mică și cu efect limitat, așa că prădătorii din toate părțile reveneau, iar și iar, fără nicio jenă.

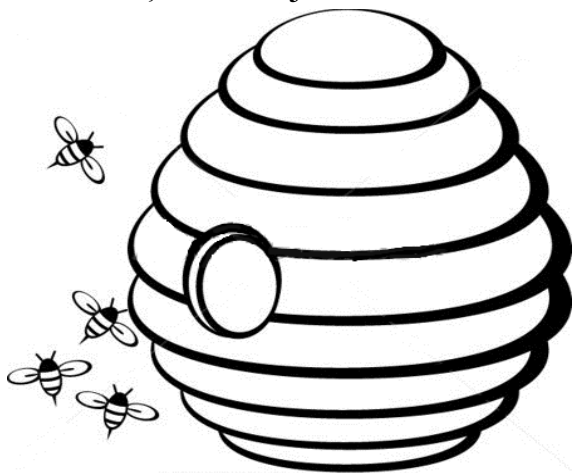
Harnicele albinuțe, păgubite și neajutorate, își doreau ca hoții să dispară cumva din preajma lor pentru totdeauna. Dar cum? Disperate, s-au hotărât să ceară ajutor Zânei Gâzelor. Știind cât de mult le apreciază, cu siguranță nu le va refuza.

Zis și făcut. Câteva dintre ele, mai îndrăznețe, au format o solie care s-a prezentat cu doleanțe la reședința Măiestrei. Aceasta, bucurându-se să le vadă, nebănuind nici pe departe scopul vizitei, le întâmpină zâmbitoare:

-Ce mai faceți, dragele mele albinuțe? Ce noutăți mai sunt prin pădure și cum vă mai lăudați cu producția de miere?

- Oh, ce să îți spunem, mărită zână? Păi tocmai acesta este motivul vizitei noastre! Zi de zi muncim din greu și nu în zadar, că beneficii ar fi suficiente, însă nu știm ce să ne mai facem cu hoții care mereu ne păgubesc de rodul trudei noastre. De aceea am îndrăznit să venim la Domnia Ta, să îți cerem ajutorul!

Aceasta, cu îngăduință, privindu-le oarecum mirată, spuse:

-Bine, drăguțelor, am înțeles ce necazuri aveți și-mi pare foarte rău pentru voi, dar cum aș putea să vă ajut eu?

-Noi ne-am gândit, înțeleaptă zână, dacă ai binevoi, cu bagheta fermecată și puterile Domniei Tale, să ne întărești acul veninos de care dispunem! Ar fi suficient. Vom fi mulțumite dacă, în urma înțepăturii, hoții vor muri, astfel ne-am putea bucura în liniște de agoniseala muncii noastre.

Auzind zâna spusele lor, cât era ea de blajină și zâmbitoare, deodată s-a întristat și s-a înnegurat la față:

-Cum este posibil să gândiți astfel, albinuțelor? Eu vă știu înțelepte și corecte. Vreți să deveniți criminale, să fiți mai rele decât ei? Nu mă așteptam la așa judecată din partea voastră! Cu tot respectul și dragostea pe care vi le port, m-ați dezamăgit profund cu nesăbuita voastră judecată! Este foarte adevărat că răufăcătorii merită pedepsiți, dar nu aveți voi dreptul să îi omorâți! Faptele rele trebuie judecate de către cei în drept să facă acest lucru!

Albinele au rămas descumpănite, căci nu se așteptau la asemenea reacție din partea protectoarei lor. Aceasta, neluând în seamă uimirea lor, continuă să le dojenească:

-Nu pot tolera asemenea gânduri criminale, așa că, în loc să vă întăresc acul veninos, din contră, de acum înainte îl veți putea folosi doar o singură dată! Mai mult, înțepătura nu îl va omorî pe cel înțepat, ci pe albina care l-a folosit!

Solia, năucită de atitudinea zânei, bâzâi ușor în semn de salut și își luă zborul, grăbindu-se să ducă neașteptata veste suratelor din stup. Albinele, care și-au pus toată speranța în ajutorul Protectoarei Gâzelor, au fost profund mâhnite de atitudinea și judecata ei cu privire la grava lor problemă. Dezamăgite, de atunci nu au mai căutat-o niciodată și nici nu au mai auzit vreo veste

despre activitățile sau binefacerile ei. Cine mai știe pe unde își duce zilele? Poate că stă ascunsă printre filele cărților, regretând că a fost atât de dură cu drăgălașele și harnicele albinuțe, pe care pretindea că le iubește.

Acum, de bunul mers al vieții albinuțelor se ocupă apicultorii. Ei știu ce nevoi au, cum să le ajute, când și cât să ia din producția de miere, fără să le afecteze viața organizată din stup.

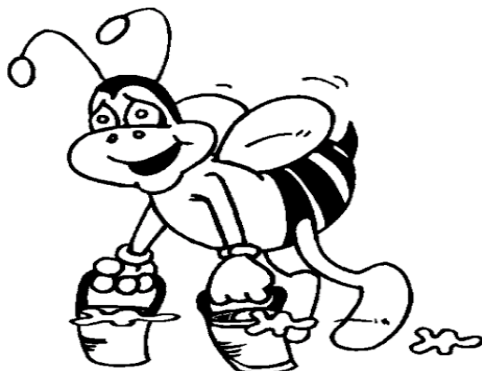
Mai sunt și în zilele noastre albinuțe care trăiesc în sălbăticie, construindu-și fagurii în scorburile copacilor din pădure, unde își adună mierea și polenul. Din păcate, și acum atentează la munca lor diverși dușmani pofticioși, iar ele se apără cum pot.

În ce privește acul veninos pe care îl dețin, îl folosesc doar în cazuri extreme, când sunt atacate, dar din păcate, cum spunea Zâna Gâzelor, după aceea mor. Oricum, harnicele albinuțe au o viață tare scurtă, trăiesc cam o lună de zile. Partea bună este că se înmulțesc foarte repede.

Matca este ocrotită de celelalte albine și nu iese niciodată din stup. Depune continuu, pe timpul verii, mii și mii de ouă. Ea face pauză din luna octombrie până în luna ianuarie, când începe să depună ouă din nou. Din luna februarie încep să iasă din ele albinuțele tinere, iar din martie, rând pe rând, mor cele mature, care au petrecut iarna în stup.

Albinuțele au o viață grea, respectă legi complicate în bezna stupului, dar cu toate acestea, sunt foarte bine organizate. Sunt găze deosebite și pentru tot ce fac, merită să le prețuim și să le ocrotim, indiferent că trăiesc în sălbăticie sau că sunt îngrijite de pricepuții apicultori. Datorită muncii lor neîntrerupte, avem valoroasele produse apicole, atât de dorite și benefice organismului nostru.

Pajiștea fermecată

Pentru mine și fratele meu, vacanțele petrecute la bunicii de la țară sunt fantastice. Se întâmplă atâtea lucruri minunate în sătucul ce pare uitat de lume, încât de fiecare dată ne imaginăm că suntem în țara poveștilor spuse de bunica. Așezat între coline, la poalele unui munte stâncos, ale cărui piscuri încărunțite de ani sprjină norii, micuțul sat pare un tablou ce a prins viață.

Pentru noi, fiecare zi de vacanță se transformă într-o aventură de neuitat și fiecare seară,

într-o călătorie în lumea fascinantă a basmelor. Singurul lucru care ne supără este că timpul trece prea repede și mereu rămân locuri neexplorate și povești neascultate.

Seară de seară, după ce bunicii își termină treburile gospodărești, bineînțeles cu ajutorul nostru, ne așezăm frumușel cu toții pe prisma casei, să ne relaxăm. Bunicul își aprinde pipa răsucită, așa, de fudulie, că de altfel, nu este

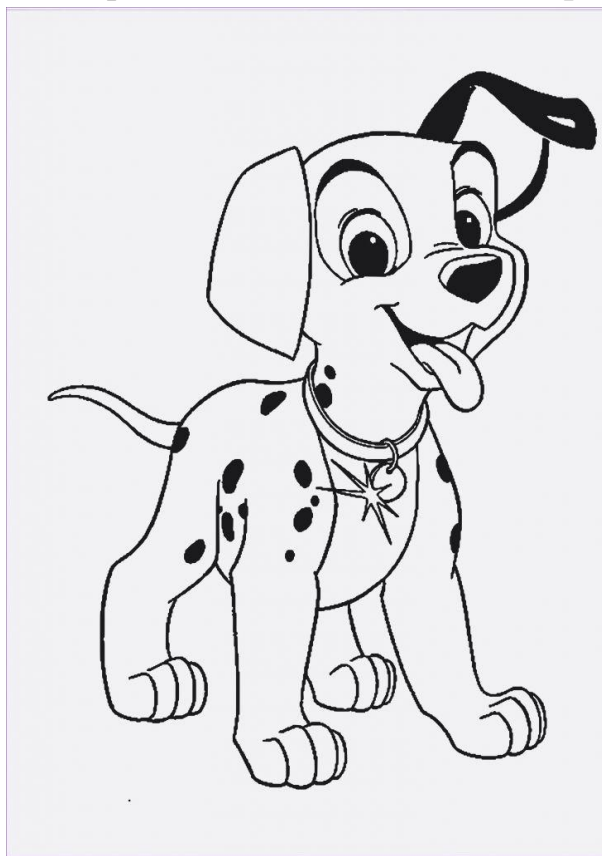
mare fumător, își drege vocea, apoi ne ia la puricat, cum îi place dumnealui să zică:

-Ia spuneți voi, frumuseilor, ce năzdrăvăanii ați mai făcut astăzi?

Bunica zâmbește cu subînțeles, ne sărută pe obrăjorii trandafirii, ne mângâie pletele zburlite, apoi ne conduce, așa cum numai ea știe să o facă, în lumea fantastică a poveștilor. Ne ghemuim ca doi pisoi în brațele sale, nerăbdători să ne întâlnim cu eroii acestora: prinți, prințese, împărați, zâne cu baghete fermecate, animale și păsări vorbitoare, și câte alte personaje ascunse în filele cărților sau în imaginația buniciuței.

Oricât am fi de grăbiți să ajungem la întâlnire, nu uităm niciodată să-l invităm și pe Grivei, prietenul nostru, care mereu găsește câte ceva de ros prin ogradă. Tare îi plac și năzdrăvanului cățel poveștile bunicii. Dar cui nu-i plac?

Până și Crăiasa Lună își furișează razele reci și palide printre crengile dese ale bătrânului

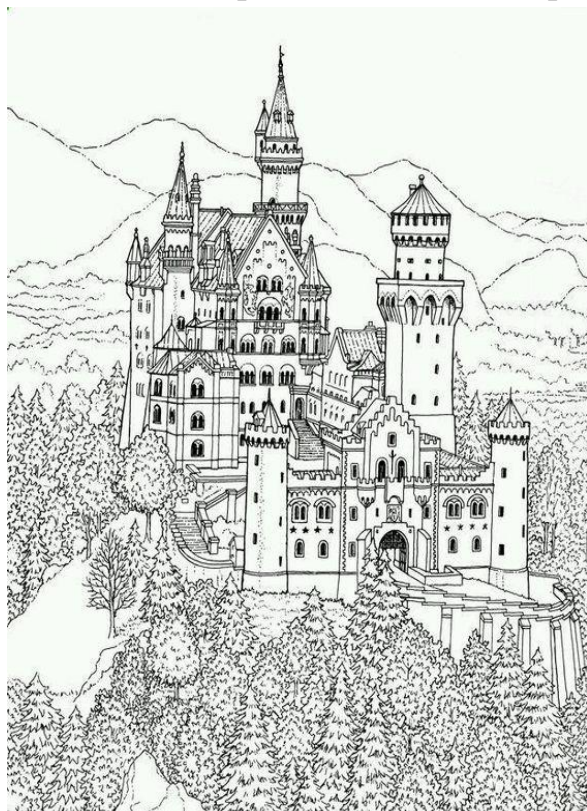
nuc din colțul casei, dornică să asculte. Stelele, pâlپând sfioase ca niște candelے aprinse, își urmăresc discret crăiasa, încercând să capteze crâmpےie din năzdrăvaniile eroilor din povești.

Din grădină, prin gardul de sârmă, se zăresc felinarele licuricilor ce dansează în noaptea albastră, pe ritmul muzicii compuse chiar de ei: cri-cri. Lângă fântâna din curte, două broscuțe orăcăie nervoase:

-Ce zarvă mai fac greierii ăștia! Din cauza lor am pierdut șirul poveștii! Măcar dacă ar cânta ceva mai de dai Doamne!

În decorul feeric, minunata floare răsărită pe lângă gardul grădinii, Regina nopții, își deschide corolele ca niște tulpice albe, oferindu-ne o ploaie de mirese îmbătătoare. Eu și fratele meu ascultăm încremeniți, parcă nici nu mai respirăm.

În imaginația noastră, ne aflăm de ceva vreme în palatul de cleștar al Zânei Zânelor. Ea ne privea mirată, cu ochii mari și verzi, ce stră-

luceau ca smaraltele de sub genele negre, lungi și mătăsoase. Se întreba cine suntem, de unde am apărut și cum am intrat în iatacul ei, păzit cu strășnicie de Zâna Munților.

Privindu-ne cu duioșie, bunica se oprește din șirul povestirii și ne aduce în lumea reală:

-Prichindeilor, se pare că Moș Ene dă târcoale pe la ochisorii voștri, ceea ce înseamnă că e timpul de culcare! Hai, treceți în pătuțuri, că este într-adevăr foarte târziu!

Bineînțeles că noi, deși pe jumătate adormiți, am vrea să mai rămânem în lumea magică a poveștilor:

-Bunicuțo, te rugăm să ne mai spui măcar una, cea mai mică dintre toate!

-Mâine seară, dragii mei! Acum sunt și eu foarte obosită, așa că... toată lumea la culcare!

-Bine, bunico, dacă ești obosită, te înțelegem! am spus amândoi într-un glas, căscând de mama focului. Noapte bună și vise plăcute!

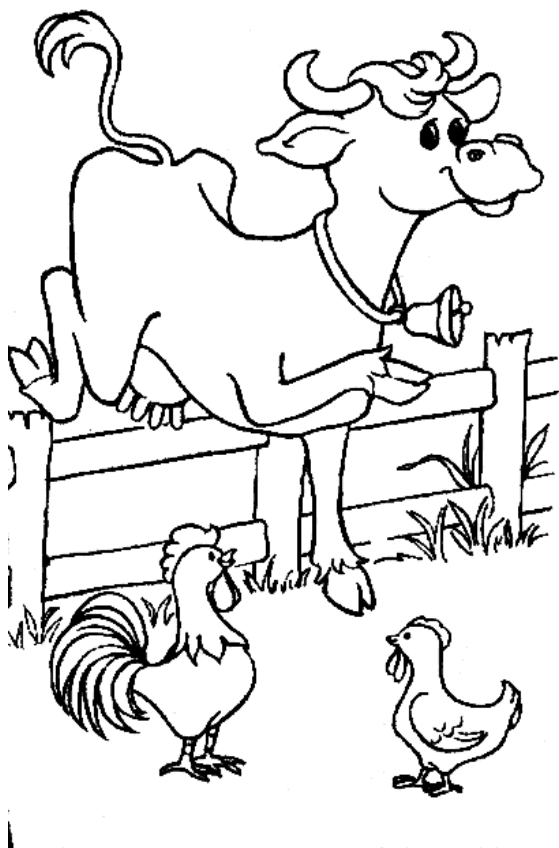
Grivei, nemulțumit de hotărârea luată, scoase un hămăit răgușit, mârâi leneș, apoi se îndreptă spre căsuța lui cochetă, făcută din scândură și vopsită în roșu.

Până și luna își retrase razele din ramurile falnicului nuc și se îmbrobodi într-un nor alb și pufos, ca să poată medita în liniște la năzdrăvăniile eroilor din povestea bunicii. Tot universul a fost cuprins de o liniște deplină. Noi am adormit ca doi ursuleți, de cum ne-am așezat în patul nostru confortabil.

Zorii trandafirii au alungat fără milă negura nopții. Soarele urca pe cerul senin, părând

că iese chiar din adâncul Muntelui Stâncos. Pe fereastra deschisă se auzea forfota din ogradă. Văcuța, purcelușul, cele patru mioare, găinile moțate și rățuștele gălăgioase își cereau din nou drepturile. Bunicul este cel care are grijă de ele, le dă mâncare și apă.

Isprăvind cu treburile gospodărești, ne strigă vesel, cu vocea sa de bariton:

-Ionuț! Andrei! Nu vreți să mergem la pădure, să culegem ciuperci?

Am sărit amândoi repede din pat și am strigat în cor:

-Ba da! Ba da, bunicuțule! Așteaptă-ne, că suntem într-o clipă gata de plecare!

Tare ne mai place să facem drumeții cu bunicul! Ne distrăm de minune împreună. Știe o mulțime de lucruri. Nu există vreo întrebare la care să nu aibă răspuns. Este o adevărată en-

ciclopedie! Am ieșit val-vârtej din cameră și, într-un suflet, am ajuns în curte. Bunicul și Grivei erau deja la poartă, pregătiți de drum. Am pornit în pas de marș, cu cățelul în frunte, spre pădurea care se afla la marginea satului. Chiar la intrarea în ea, bunicul a găsit câteva ciupercuțe cu pălărie verzuie.

-Ia uitați ce trufandale! exclamă entuziasmat. Așa noroc mai zic și eu!

Dornic să găsească cât mai multe, răscoli cu răbdare frunzele uscate și iarba încâlcită.

-Hai la treabă, vitejilor, că ciupercile nu intră singure în coș!

-Știm și noi asta, bunicule, dar înainte, dacă nu te superi, am vrea să inspectăm un pic pădurea!

-Cum o să mă supăr, ștregarilor? Doar știam eu, de când v-am invitat să veniți, că așa se va întâmpla! Pe voi vă interesează drumeția, nu ciupercile! Mergeți și bucurați-vă de frumusețea și răcoarea pădurii, numai să fiți atenți să nu vă atace vreun iepuraș sălbatic! glumi el, zâmbind.

-Mulțumim frumos pentru sfat! O să ținem cont de el.

Toți trei am izbucnit în hohote de râs. Grivei ne ținea isonul cu lătrături vesele. Am pornit chiuind prin pădure. Ne întreceam în fluierături cu păsările, ne strecuram printre tușurile dese, admiram și mângâiam copacii, ne minunam cât de înalți și de groși au crescut. Tot alergând, când la unul, când la altul, am descoperit în trunchiul unui stejar bătrân o scorbură.

Curios, Andrei intră în ea, să o inspecteze.

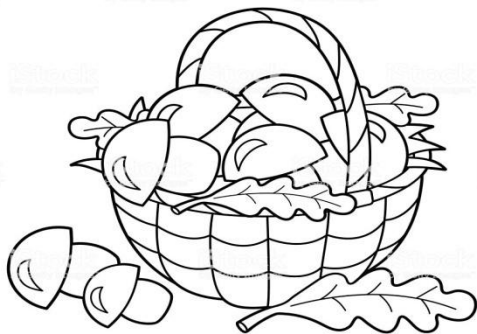
-Ionuț, tu vezi cât este de încăpătoare?
Oare ce animal și-a făcut culcușul în ea? mi se
adresă el.

-Nu știi, Andrei, dar pesemne unul mare și
fioros!

-Ai dreptate, cred că ar trebui să o luăm
din loc, să nu avem probleme! mi-a răspuns el.
S-ar putea să apară și să nu-i convină că am dat
buzna în căsuța lui, fără să-i cerem aprobarea.

-Da, da, Andrei, așa zic și eu! De altfel,
este cazul să ne întoarcem la bunicul, să căutăm
și noi măcar două-trei ciupercuțe!

Zis și făcut! Numai că bunicul umpluse
deja coșul și ne aștepta răbdător, așezat pe o
buturugă.

-Ei, ce spuneiți, năzdrăvanilor, v-ați săturat de alergat și scormonit pădurea?

-Să zicem că pentru astăzi ne ajunge! am zis eu vesel. Dar mâine, te rugăm să ne duci la Pajiștea fermecată de lângă Muntele Stâncos!

-Bine, isteților, dar am fost și anul trecut acolo! răspunse el.

-Am fost, bunicule, am fost, dar este atât de frumos și misterios, că nu ai cum să te plictisești dacă mergi de mai multe ori!

Andrei interveni în discuția noastră:

-Așa este, bunicuțele! Apoi știi câte lucruri de neuitat ni s-au întâmplat anul trecut! Atunci ne-am ales și cu puiul ăla de căprioară, ce rățăcea singur și speriat pe pajiște. Își striga, sărăcuțul, mămica, dar ea nu apărea de niciunde.

Cine știe ce s-o fi întâmplat cu ea, poate o fi atacat-o vreun lup! Noi am făcut o faptă bună, l-am crescut și apoi i-am dat drumul în pădure. Oare dacă l-am întâlni, ne-ar recunoaște? Tot atunci i-am cunoscut pe Matei și Dănuța. Și ei erau cu bunicii lor. Poate îi vom revedea...

-Da, da, bunicule! Întării eu spusesele fratelui meu. Și apoi, cred că pajiștea chiar este fermecată! Altfel de ce ar atrage atâta lume, ca un magnet?

-Așa se vorbește, dragii mei! completă bunicul pe un ton glumeț. Dar să lăsăm amănuntele pe mâine, când vom hotărî dacă mergem sau nu!

Antrenați în discuție, nici nu ne-am dat seama că am ajuns acasă. Bunica ne aștepta zâmbitoare. Tare s-a mai bucurat, văzând coșul plin cu ciuperci.

-Ce mâncărică delicioasă o să pregătesc pentru voi, hărnicuților! O meritați din plin. După o treabă așa migăloasă, trebuie și o răsplată pe măsură! Nu este atât de simplu să culegi ciuperci, îți trebuie răbdare și pricepere! În timp ce ne lăuda, arunca câte o privire cu subînțeles spre

bunicul. Știa ea ce știa, doar își cunoștea foarte bine nepoții!

Bunicul, surâzând discret, intră în jocul ei:

-Păi să știi că toate meritele sunt ale lor!

Așa că du-te pregătește-le și cheamă-ne cât mai repede la masă! După atâta muncă, ne este cam foame!

Nu a durat foarte mult și ne-am așezat cu toții în fața farfuriilor aburinde. Acum nu mai conteneam noi cu laudele la adresa bunicii, dar acestea erau cu siguranță pe merit. După ce am mâncat pe săturate, ca niște lupi flămânzi, i-am mulțumit pentru delicioasa tocană și am ieșit în ogradă, să ne jucăm nițel cu prietenul nostru Grivei.

Ziua trecu foarte repede. Soarele alunecă ușor spre asfințit. Încetișor, înserarea se furișă, lăsându-și marama cenușie peste natură. Ne-am așezat cu toții pe prispă să ne odihnim, ca în fiecare seară.

Bunicuța ne privi cu drag și cu voce blândă ne întrebă, deși cunoștea deja răspunsul, după felul cum moțăiam:

-Ei, porumbeilor, sunteți pregătiți să zburăți spre Țara Basmelor?

Toropiți de somn, am zis într-un glas:

-Bunicuțo, zbenquielile din pădure ne-au cam consumat energia! Ne este tare somn! Hai să lăsăm pe mâine seară povestea!

-Bine, bine, vă înțeleg! Hai, fugiți la culcare, pătuțurile vă așteaptă!

Nici nu am atins bine pernele moi, că am și ajuns în lumea viselor. Dimineța ne-am trezit devreme, odihniți și bine dispuși, pentru drumeție. Bunica se uită la noi mirată și ne luă la întrebări:

-Ce-i cu voi, iepurașilor, așa matinali? De obicei, la ora asta sforăiți ca pisica pe cuptor!

-Da, așa este, bunicuțo! mă grăbii eu s-o lămuresc. Însă astăzi avem planuri mari.

-Ce idei năstrușnice v-au mai venit, bată-vă norocul să vă bată?

-Păi mergem cu bunicul în drumeție la Pajiștea fermecată! Poți să vii și matale cu noi, dacă vrei!

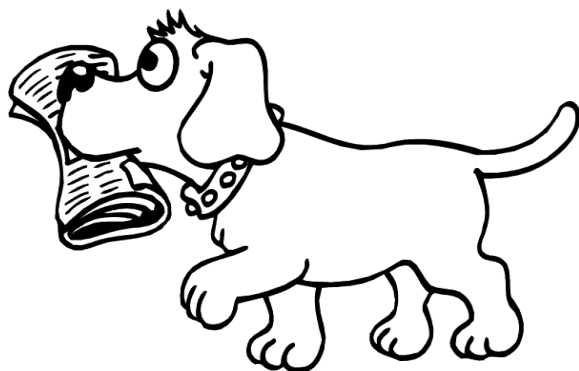
-Că bine zici, nu mi-ar strica nici mie puțină relaxare! Dar vedeți și voi câtă treabă am acasă...

-Hai, bunico, treaba mai poate aștepta! Și apoi o să te ajutăm și noi când ne întoarcem, ca s-o isprăvești repede!

-Să fii sigură de asta! Întări Andrei spusele mele.

-Vă mulțumesc, dragii mei! Sunt convinsă că așa ați face! Dar totuși rămâne pe altă dată! Acum merg să vă pregătesc rucsacurile cu merinde.

Am pornit în șir indian la drum, în frunte cu Grivei.

-Avem ceva cale de bătut! ne informă bunicul, văzând entuziasmul nostru.

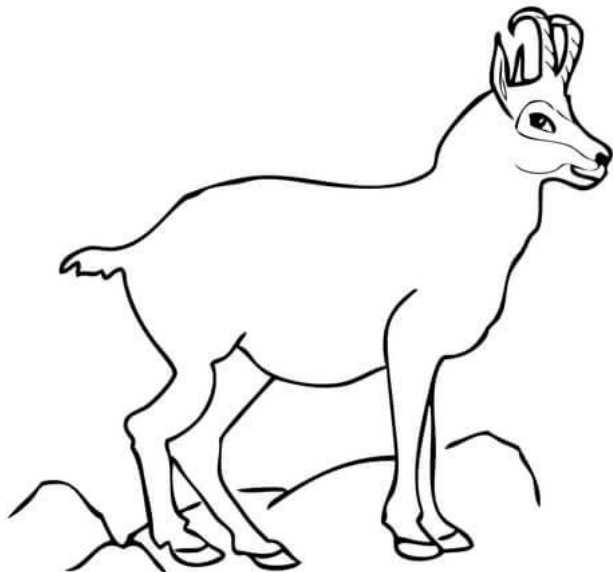
-Asta nu este o problemă pentru noi, doar știi cât de mult ne plac excursiile! zise Andrei.

-Ca să treacă timpul mai ușor, poți să ne spui câteva lucruri despre această pajiște renumită! am propus eu.

-Că bine zici, istețule! De altfel, v-am promis de ieri acest lucru! răspuse bunicul. Povestea pajiștei fermecate este strâns legată de cea a Muntelui Stâncos. Toate întâmplările s-au petrecut în timpuri foarte îndepărtate, când zânele trăiau printre oameni și, de nenumărate ori, îi ajutau în situații dificile, folosindu-și baghetele

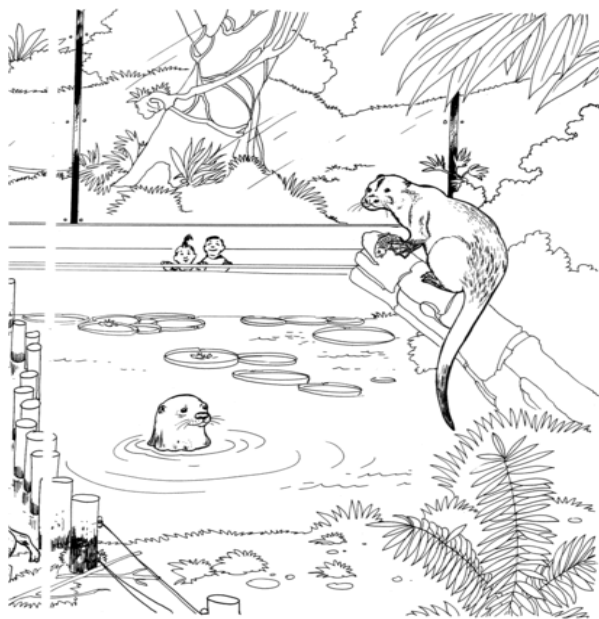
fermecate. În vremurile acelea, pajiștea era o adevărată grădină a fericirii, iar muntele clocotea de viață și verdeață. Brazi semeți se lăfăiau pe coama lui, încălzită de razele blânde ale soarelui.

Caprele negre, cocoșii de munte și vulturii îi colindau piscurile. Pe crestele stâncoase, florile de colț străluceau ca niște stelute în miez de noapte, mândre de curajul lor de a răsări la așa înălțimi. Tufele de ienupăr le țineau companie. Spre poalele muntelui, păduri de foioase îl înconjurau ca un scut de apărare. Iarba crudă și deasă, crescută printre arborii seculari, aștepta

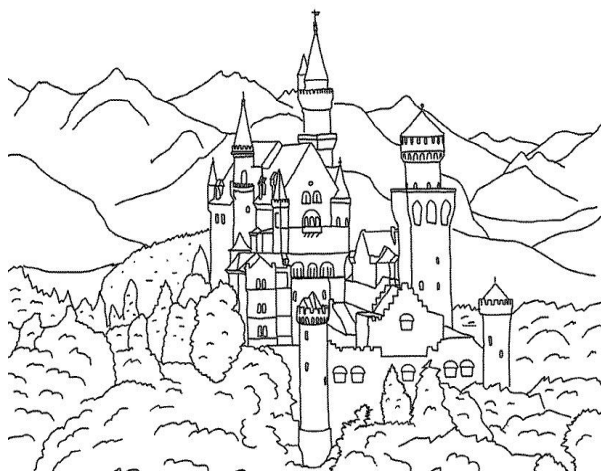
vizita căprioarelor, pentru a le îndestula. Printre tufișurile dese, iepurașii sălbatici țăpăiau, în căutarea rămurelelor crude, ca să le ronțăie.

În coroanele stufoase ale copacilor răsunau, pe mai multe voci, concertele minunate ale păsărelor de diferite mărimi și culori, dirijate de maestra ciocănițoare.

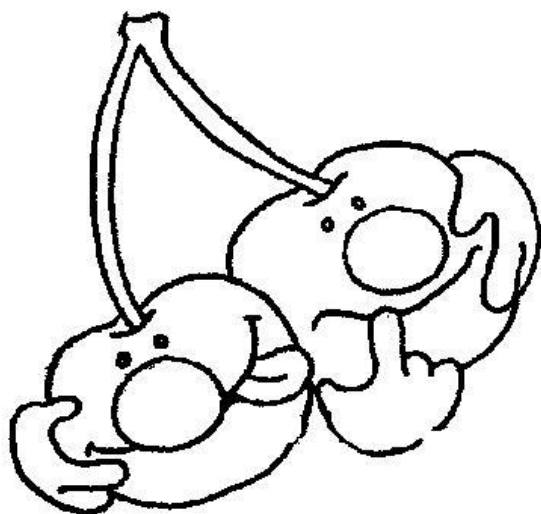
Din adâncul pietros al muntelui țâșneau izvoare cu apă rece și cristalină. Acestea, jucăușe, se uneau, formând râuri ce porneau șușotind la vale. Susurul lor, în liniștea muntelui, se auzea precum clinchetul suav al unui clopoțel

fermecat. Tot muntele era un adevărat paradis. Dar ce-l făcea într-adevăr unic era fabulosul castel construit chiar în vârful lui. Zidurile groase, poleite cu aur, precum și ferestrele de cleștar îi scoteau în evidență măreția. Acoperișul se termina cu zeci de turnuri sclipitoare. Pe vârfurile lor, chiar Regele Soare poposea câteva clipe, când, obosit, aluneca spre asfințit.

Palatul avea o mulțime de camere spațioase, împodobite cu obiecte valoroase și mățăsuri fine, luminate de bogăția pietrelor prețioase. De la ușile sale de cleștar se întindeau scări de marmură albă, unindu-se cu aleile grădinii. Acestea erau străjuite de tufe de trandafiri

roșii, orhidee și multe alte flori minunate. Printre ele, crinii albi și pufoși se ridicau mândri, înmiresmând grădina. Fluturi cu aripi brodate, purtând culorile curcubeului, valsau în jurul lor, se așezau pe corolele delicate, le sărutau discret, apoi își reluau liniștiți zborul.

Pomii fructiferi se mândreau cu fructele ce atârnavă ca niște globuri de aur pe crengile stufoase, așteptând să fie culese. La umbra unui nuc împovărat de ani era așezată o masă din lemn de abanos, iar în jurul ei, nouă scaune îmbrăcate în mătase verde și un fotoliu tapițat cu brocart purpuriu. Pe masă, în dreptul fiecărui scaun, stră-

lucea câte un pahar de argint, iar în dreptul fotoliului, unul de aur, toate fiind pline cu nectar. La mică distanță, sub un cireș ce își etala mândru cerceii de fructe, erau așezate zece leagăne, fiecare având pe spătar câte o pernă din puf de lebădă, învelită în catifea albastră.

Atâta frumusețe și bogăție adunate într-un singur loc era greu să își imagineze cineva, chiar și în vis, darmite în realitate! Și totuși, povestea spune că, în acele timpuri, erau reale toate, iar stăpâna lor era Zâna Zânelor, protectoarea tuturor zânelor: Zâna Munților, Zâna Pădurilor, Zâna Apelor, Zâna Florilor, Zâna Păsărilor, Zâna Gâzelor, Zâna Peștilor, Zâna Animalelor și Zâna Târâtoarelor. Toate locuiau în scorburi, în peșteri sau în case părăsite, dar cu toate acestea erau mulțumite și își iubeau regina, chiar dacă ea trăia în lux, în minunatul palat de pe munte.

Dar vedeți voi, copii, continuă bunicul, că răutatea și invidia au existat și în acele timpuri! Ele și-au făcut cuib în inima Zânei Târâtoarelor, care dorea cu orice preț să ajungă stăpâna palatului și regină. Nimeni nu bănuia însă acest lucru, fiindcă știa să-și ascundă răutatea sub cuvinte lingușitoare.

Zâna Zânelor își iubea, la rândul său, protejatele, invitându-le des la palat. Le însoțea bucuroasă prin camerele împodobite cu obiecte de artă și în turnurile încrustate cu pietre prețioase. Când se simțeau oboseite, coborau în grădină, se așezau la masă și se delectau cu nectarul răcoritor. După ce îl savurau, se așezau în leagăne și se puneau pe răs și povestit.

Într-o zi, în timp ce se plimba prin grădina palatului, reginei i-a venit o idee: „Ce-ar fi să le propun zânelor să se mute aici, la palat? Am fi mereu împreună și ar duce și ele o viață mai ușoară?“ Când acestea au sosit, le-a împărtășit gândurile, așteptând să le vadă reacția.

Acum cred că vă dați și voi seama, dragii bunicului, ce-au simțit plăpândeles zâne! Nu visaseră ele niciodată așa confort. Că veneau în vizită din când în când era una, dar să trăiască permanent în mijlocul atâtor frumuseți era altceva! Bunătatea și ospitalitatea protectoarei le-a copleșit. Nici nu-și găseau cuvintele pentru a-i mulțumi. De acum erau într-adevăr fericite. Își petreceau cea mai mare parte a timpului în Grădina fermecată, cum o numeau ele.

Admirau florile, culegeau fructe, cântau, povesteau, se luau la întrecere cu fluturii, dar câte ghidușii nu făceau împreună! Când afară era vreme rea, se retrăgeau în odăile palatului, unde inventau noi și noi jocuri amuzante. Nu se plictiseau niciodată. Dar cu toate distracțiile de care nu duceau lipsă, ieșeau adesea din palat să întâlnească oameni. Tare le mai plăcea să comunice cu ei.

Dincolo de grădina palatului se zăreau lanurile de grâu, care se unduiau ca niște valuri de mătase în adierea vântului. Aparțineau sătenilor ce locuiau în apropierea muntelui, unde zânele ieșeau la plimbare. Când era timpul secerișului și soarele dogorea fără milă, crăiesele, folosindu-și baghetele fermecate, răcoreau frunțile secerătorilor, alungându-le oboseala. Aceștia le ofereau cununi împletite din spice de grâu. Le plăcea și lor compania acestor domnițe frumoase și delicate.

Toate lucrurile decurgeau într-o armonie totală, nimic nu dădea de bănuț că ar putea fi altfel. Singura nemulțumită era Zâna Târâtoarelor. Ea nu se putea bucura de viața liniștită și

îmbelșugată de la castel, din cauza lăcomiei și a invidiei țesute de mintea ei bolnavă. Dorea cu orice preț să ajungă stăpâna vastului domeniu și, pentru că nu suporta să-și vadă suratele fericite, le puse și lor gând rău. Își petrecea nopțile în odaia ei spațioasă, urzind planuri de acaparare a domniei. Își studia bagheta fermecată, dar aceasta avea puteri limitate, iar cu ea putea face oricum doar fapte bune.

Celelalte zâne au observat că sora lor este agitată de la o vreme și le cam ocolea. Grijulii, au întrebat-o ce probleme are. Prefăcuta a pus totul pe seama oboselii, spunându-le că nu prea poate dormi noaptea. Surorile au crezut-o și au lăsat-o în pace, așa că nerecunoscătoarea zână își continuă urzelile liniștită. Și-a amintit că într-o fundătură, la ceva distanță de munte, trăia o vrăjitoare ce susținea că poate îngheța și apele cu blestemele și farmecele ei. Zâna Târâtoarelor, sub pretextul că vrea să vadă ce mai fac oamenii, a ieșit din palat și s-a oprit direct la piaza-rea.

Aceasta, suspicioasă, cu o voce de te treceau fiorii, a luat-o la întrebări:

“Ce vânt te aduce la mine, drăguțo? Din câte știu, zânele nu prea agreează vrăjitoarele!”

“Nu este chiar așa, mătușico!” încercă zâna să o îmbuneze. “Eu chiar am nevoie de serviciile matală!”

“De serviciile mele?” exclamă cotoaroața, rânjind. “Ce-aș putea să fac eu pentru o frumusețe ca tine?”

“Cu siguranță poți, dacă vrei și o să te răsplătesc cu vârf și îndesat!” spuse zâna.

“Păi atunci zi-mi despre ce este vorba”, insistă vrăjitoarea.

Zâna cea rea îi destăinuie motivul vizitei. Băbătia rămase pentru o clipă șocată, apoi exclamă:

“Nu îmi vine să cred că poate exista atâta ură într-o ființă atât de plăpândă! Tu ești mai rea cu mult decât mine! Eu nu fac rău nimănui fără un motiv întemeiat, pe când tu vrei să o distrugi chiar pe cea care te ocrotește! Din câte am auzit, este o ființă bună, ba mai mult, și-a pus palatul la dispoziția voastră, a zânelor!”

“Da, este adevărat! Locuim toate la palat, fără să avem vreo obligație. Numai că eu doresc să fie doar al meu, cu orice preț!”

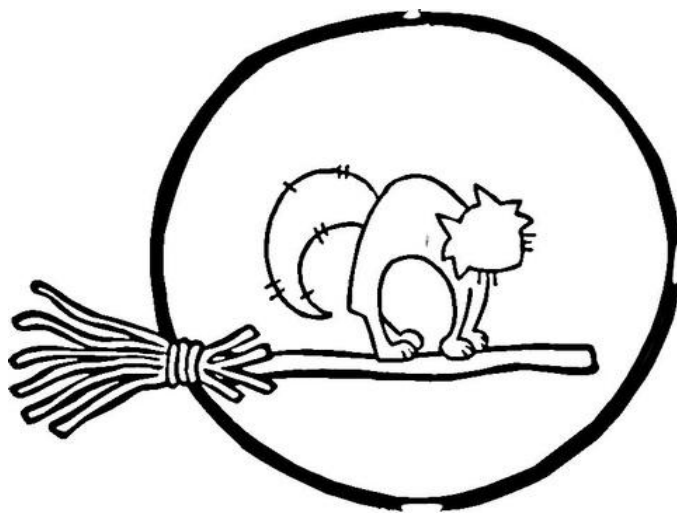
Vrăjitoarea, cu toate că nu împărtășea ideile nesăbuitei zâne, s-a hotărât să o ajute, motivată de câștig.

“Uite cum facem, drăguțo! Vii mâine cu ploconul la mine și am să te învăț tot ce trebuie să știi, pentru a dobândi ce-ți dorești!” mai zise ea.

Zâna Târâtoarelor, radiind de bucurie, se întoarce la castel, schimbă câteva impresii, așa, de fațadă, cu suratele ei, apoi se retrase în odaia sa. După multe nopți albe, în sfârșit dormi ca un prunc. A doua zi, ieși repede din palat, grăbindu-se spre bordeiul vrăjitoarei. De cum intră pe ușă, lăsă cadoul pe masă și, tremurând de nerăbdare, spuse:

“Haide, mătușico, nu mai pierde timpul, învață-mă ce și cum să fac!”

“Bine, bine”, spuse cotoroața, “dar grăbită mai ești! Întâi te avertizez să fii atentă la detalii! Dacă vei greși, grea pedeapsă va cădea asupra ta!”

„Sigur că sunt, dar zi o dată ce-ai de zis!“
insistă zâna.

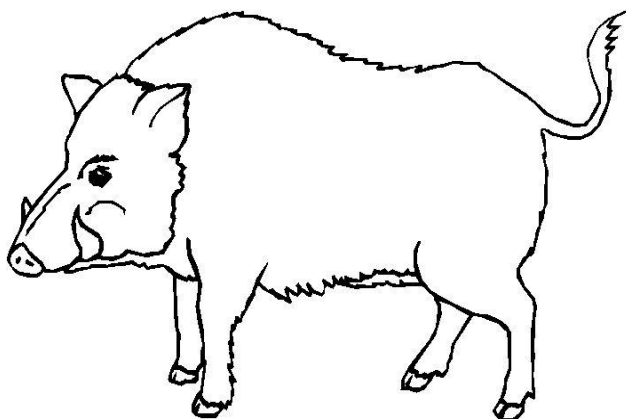
„Uite cum stă treaba! În noaptea cu lună plină, când zânele dorm, te strecoari ușor în odăile lor, le iei baghetele fermecate și le înfășuri într-o maramă de mătase neagră. Apoi te duci la nucul din Grădina fermecată și le așezi pe masa de abanos. Iei paharul de aur din care bea Zâna Zânelor și îl pui peste legătura cu baghete, iar paharele de argint, din care beau celelalte zâne,

le așezi de jur împrejur. Să fii atentă, să nu pui cumva acolo bagheta și paharul tău! După ce ai terminat, rostești cu voce tare, privind spre lună, toate blestemele pe care ți le voi spune eu acum!“ și încep să îndruge niște bolboroseli ciudate, de i-ar fi trecut fiorii și pe cei mai voi-nici Feți-Frumoși ai acelor timpuri.

Asigurând-o că va face întocmai, răutăcioasa zână se întoarce la palat, așteptând să apară noaptea cu lună plină. Când se întâmplă fenomenul, făcu totul precum o învăță vră-

jitoarea. Dar grăbită să isprăvească cât mai repede totul, uită povața acesteia și își puse și bagheta proprie, și paharul pe masă. Apoi începu să rostească blestemele. La auzul lor, cerul s-a înnegurat, din albastru senin devenind, dintr-o dată, cărunț și ciufulit. Luna păli și se ascunse grăbită sub haina zdrențuită a unui nor. Stelele, tremurând, căutară și ele câte un nor, să se pitească.

Pădurea de la poalele muntelui șuiera și se legăna, îngrozind animalele și păsările care se adăposteau în desișul ei. Buimăcite de somn, acestea au luat-o care încotro, lovindu-se unele de altele. Bubuituri și vuiete au cuprins tot muntele. Pe nesimțite, minunatul castel, cu zâne cu tot, a fost înghițit de adâncurile muntelui.

Acesta a devenit pleșuv instantaneu, de aceea i-a rămas, până astăzi, numele de Muntele Stâncos, iar Grădina fermecată s-a transformat într-o simplă pajiște, cunoscută sub denumirea de Pajiștea fermecată.

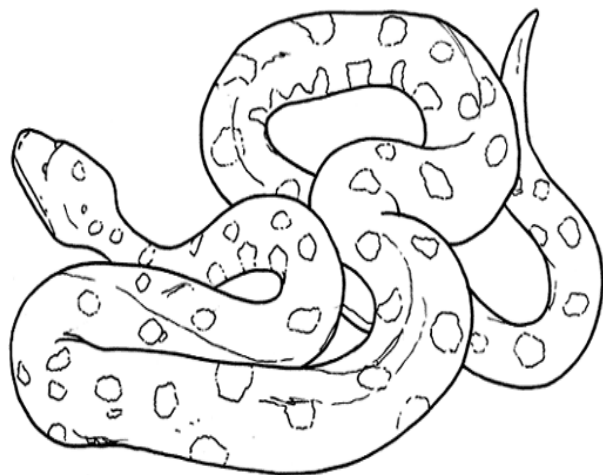

La auzul acestor întâmplări tragice, povestite de bunicul, am fost cuprins de indignare:

-Vai, bunicule, ce soartă crudă! Din cauza lăcomiei, toată lumea a avut de suferit! Nu mi-am închipuit niciodată că cineva poate fi atât de rău și de invidios!

-Da, așa este! răspunse acesta. Povestea mai spune că, dacă Zâna Târâtoarelor ar fi respectat întru totul indicațiile vrăjitoarei, suratele ei

ar fi fost izgonite din castel, precum își dorea, dar ar fi continuat să trăiască printre oameni. Pe când așa, au dispărut cu desăvârșire de atunci și nimeni nu le-a mai dat vreodată de urmă. Ele mai trăiesc doar în cărțile de povești, acolo unde orice miracol este posibil. Singura despre care se știe câte ceva este chiar inițiatoarea acestei tragedii. Ea s-a transformat, așa cum îi spune și numele, într-o târâtoare și locuiește pe Muntele Stâncos, arsă de soare și bătută de vânturi. Dacă e viperă, șopârlă sau șarpe, nimeni nu știe cu exactitate, dar toți oamenii se feresc de asemenea vietăți.

Impresionați de povestea bunicului, am rămas tăcuți, meditănd la tulburătoarele întâmplări. Eu am fost singurul care s-a încumetat să rupă tăcerea:

-Vezi, bunicule, că merită să venim în fiecare an la pajiștea asta? Cine știe, poate găsim și noi vreo baghetă fermecată! Sau poate întâlnim chiar vreo zână... Nu-mi vine să cred că acestea au murit! Trebuie să se fi ascuns ele pe undeva...

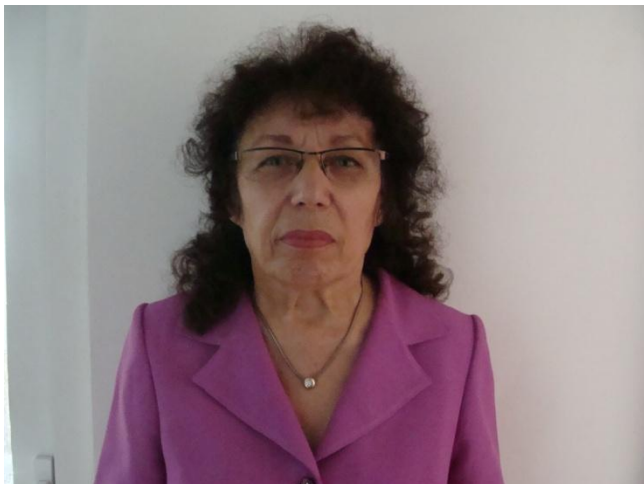
Bunicul zâmbi pe sub mustață și rosti:

-Da, da, s-ar putea întâmpla un miracol, dacă tot suntem pe Pajiștea fermecată!...

CUPRINS

Prefață	* 5
Lăptosul	* 9
Visul lui Ionuț	* 16
Planuri de vacanță	* 25
Domnia lupului	* 37
Dilema iepurașului	* 48
Familia rozătoarelor	* 55
Bradul singuratic	* 68
Minciuna și lenea	* 73
Răzbunarea iepurașului	* 87
Povestea unui cioban	* 96
Povestea raței sălbatice	* 105
Prietenia dintre două vulpi	* 116
Judecata așa-zis dreaptă	* 121
Misterul poieniței	* 129
Supărarea albinelor	* 145
Pajiștea fermecată	* 156

De aceeași autoare:

- ***Universul copilăriei***, poezii pentru copii, Editura Emma, Orăștie, 2015;
- ***Din tainele poveștilor***, povești, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2016;
- ***Alfabetul poeziei***, poezii pentru copii, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2017;
- ***Copilul din inima mea***, poezii pentru copii, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2018;
- ***Versuri cu lipici pentru pici***, poezii pentru copii, Editura StudIS, Iași, 2019.

O poieniță fermecată, destinată copiilor de orice vârstă, își etalează în paginile acestei cărți poveștile scrise cu drag de Marioara Ardelean. Fiecare întâmplare are un rol educativ, prin care copiii percep ce înseamnă binele, cum să se ferească de capcanele întinse de cei răi, devenind, astfel, mai puternici, mai darnici.

Figurile centrale vin din lumea atât de îndrăgită a poveștilor: îl întâlnim pe Iepurilă, devotatul cățeluș Lățosul, Rățușca grijulie, Vulpița vicleană, hărnicuțele albinuțe, Lupul fioros, prinți, zâne etc. Îl cunoaștem pe Ionuț, aflăm cum visul acestuia îl schimbă într-un copil mai bun și protector; un brăduț ne dezvăluie că frumusețea există și în cei cărora nu le dăm atenție, descoperim că lenea și minciuna pot să ne afecteze dacă nu sunt depistate la timp. Orice poveste ne învață ceva despre noi, fiecare personaj evidențiind laturile vulnerabile ale firii omului, ce efecte au ele asupra legăturilor cu cei din jur și cât de ușor se pot remedia sau evita.

Aș vrea ca fiecare copil să descopere cu bucurie în această carte că noi putem schimba ceva și ne putem schimba, în primul rând, pe noi, chiar prin aceste povești, pentru că, iată, într-o lume a tehnologiei cu jocuri din ce în ce mai dure, lipsite de candoarea copilăriei, cu desene animate brutale, Marioara Ardelean reușește să ne readucă în magia lumii de poveste, din care cu toții avem ceva de învățat, indiferent de vârstă, copii alături de copii.

Adina Velcea

ISBN: 978-606-48-0512-6